

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΟΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 625

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Έν Αθήναις, 21 Ιουνίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	"	8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσσίᾳ.	ροῦβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Henri de Foville : Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ. — Εὐγενίου Σκριῶδ : ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΤΟΠΟΥΡΓΟΣ. — ΠΛΑΓΚΩΝ Η ΜΗΛΙΣΙΑ, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. (τέλος). — ΑΝΘΗ ΚΥΚΛΑΜΙΑΣ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματωσῆμων καὶ χαρτονομισμάτων παντός ἔθνους, διὰ τοχομεριδίων ἑλληνικῶν δαυείων καὶ τραπέζων, συναλλαγμάτων, κτλ.

HENRI DE FOVILLE

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Οἱ Γάλλοι ἐξώσθησαν, μέχρι τῆς Βιονβίλλης καὶ ὁ ἐχθρὸς κατέλαθεν ὅλας τὰς ὁδοὺς τὰς ἀγούσας εἰς Βερδοῦν.

Τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς συνεκροτήθη ἡ ἀξιωματικὸν μένος μάχη τῆς Γραβελόττης, καθ' ἣν ἔλαβε μέρος καὶ ἡ μεραρχία εἰς ἣν ἀνήκεν ὁ Γεώργιος, ἐκατέρωθεν ἐπολέμουν μετὰ λύσσης, τὸ δὲ θάρρος τῶν ἀνδρείων στρατιωτῶν μας εἶχε δεκαπλασιασθῆ, ὡς ὁ Γεώργιος ἔσχε τὴν εὐτυχίαν νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ συνταγματάρχου του καὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης προεβιάσθη εἰς δεκανέα, μετὰ δὲ ταῦτα εἰς λοχίαν.

Έν τούτοις παρὰ τὴν ἡρωικὴν καὶ υπεράνθρωπον ἀντίστασιν αὐτῶν, τῆ ἐσπέραν οἱ Γάλλοι ἀπεκρούσθησαν πρὸς τὸ Μέτζ. Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιστη μὲ ἐλπίδα τινὰ ἐπιτυχίας εἰς τὴν τακτικὴν τῶν Πρώσων, οὔτινες παρέτασαν πάντοτε εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς νέα στρατεύματα ἠδύνατο τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ γῆ ἀνέδιδεν ἀνδρας δι' αὐτούς.

Ἡ νέα αὕτη ἦττα κατέβαλε πολὺ τὸν Γεώργιον, καὶ ἀκουσίως του τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Βαζαῖν ἐγγλεισθεὶς εἰς Μέτζ δὲν ἤλιπιζε πλέον ἢ εἰς τὸν Μιχαλάκ, καὶ τὸ στρατιωτικὸν συμβούλιον, ὅπερ συνεκάλεσεν, ὅπως συζητήσῃ τί ἔπρεπε νὰ πράξωσιν, ἀπεφασίσθη νὰ ἀποστείλωσιν ἀσφαλεῖς τινὰς ἀνδρας μὲ προφορικὰς ὁδηγίας ἀναχωροῦντας ἐκ διαφόρων σημείων ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σαλόν.

Ὁ Γεώργιος Δελκούρ, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἐντιμὸς ἀγαγωγὴ εἶχον καταστῆ γνωσταί, ὠρίσθη ἐπίσης διὰ τὴν ἀποστολὴν ταύτην. Κάτοχος τῆς ἀγγλικῆς, ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἀνταποκριτὴς ἀγγλικῶν ἐφημεριδίων καὶ νὰ μεταβαίη πανταχοῦ χωρὶς νὰ ἐνοχληθῆ. Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν καθ' ὅλα παρεσκευασμένους ἤρξατο τὴν πορείαν του καὶ ἦτο υπερέφανος διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην δι' ἣς εἶχαν τιμῆσαι αὐτόν.

Καὶ ἦτο καίριος νὰ εἴπωμεν ὀλίγα περὶ τῆς Βιλελμίνης. Τὸ ἔργον ὅπερ ἐπεχείρησε δὲν ἦτο βέβαια νεκρικὸν τι παίγιον. Αἱ μάχαι ἦσαν τόσον συχναί, ὥστε τὸ σῶμα τῶν νο-

σοκόμων δὲν ἐπῆρκει πλέον. Εἶχον ἀποστείλει τὴν νεκρὰν κόρην εἰς τὰ περίξ τοῦ Μέτζ ἔνθα τὴν ἐπανευρίσκομεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐν Γραβελόττη παρέχουσαν τὴν συνδρομὴν τῆς εἰς τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνατο νὰ μεταφέρωσιν. Εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν συντρόφων τῆς, καὶ ἦτο ἤδη νύξ ὅτε ἐνόησε τοῦτο.

Ἀφοῦ δὲ ἐξήγητλησε πάντα τὰ φάρμακα, τοὺς ἐπιδέσμοις κτλ. ὅσα ἔφερε μεθ' ἑαυτῆς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ, δύο ἀνδρες ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιόν τῆς κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀνέτελλε καὶ ἡ σελήνη.

— Ἰδέ, ἀνεφώνησεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, εἶνε ἡ Βιλελμίνη Νάτζελ, τί εὐτυχῆς συνάντησις!

— Ὅθων Γάντζ, εἶπεν ἡ νεανὶς καταληφθῆσα ὑπὸ τρόμου, σὺ ἐδῶ!

— Ἐγὼ βέβαια, καὶ μὲ συνοδίαν μάλιστα ἀληθοῦς φίλου ὁ ὁποῖος, διανοεῖται, ὁμιλεῖ καὶ πράττει ὡς ἐγώ, προσέθεσε δεικνύων τὸν σύντροφόν του, ἀνθρωπὸν ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εἰς ἄκρον ἰσχνὸν καὶ περιβεβλημένον ποδῆρη ἱερατικῶν χιτῶνα εἶχον ἀληθῶς καλὸν προαίσθημα ὅταν σοὶ ἔλεγον εἰς Λονδῖνον ὅτι θὰ συναντώμεθα καὶ πάλιν, καὶ εἶμαι τόσον εὐτυχῆς, διότι σὲ ἐπαναβλέπω, ὥστε δὲν θέλω πλέον νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὲ σέ.

— Τί λοιπὸν ἤλθες νὰ κάμῃς ἐδῶ; δὲν ἔχεις τὸ σημεῖον τῶν νοσοκόμων, εἶπεν ἡ νεανὶς μεθ' ὁρμητῆς ὦ, μαντεύω κάλλιστα τώρα, εἶσαι κατάσκοπος.

— Σιωπῆ! ἀνέκραξεν ἐκεῖνος προχωρῶν, εἶνε πολλοὶ οἱ ὁποῖοι πιθανὸν νὰ μάς ἀκούσουν.

— Ὅπισω, μὴ πλησιαζῆς ἢ φωνάζω βοήθειαν, ἀνεφώνησε ἡ νεανὶς ὀπισθεχωροῦσα.

Ὁ σύντροφος τοῦ Ὅθωνος, οὕτινος ὁ ποδῆρης χιτῶν δὲν ἦτο ἡ μεταμφιεσις, ὅπως καλλίον περιέρχεται ἐν μέσῳ τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ἐκπνεόντων, ἵνα τοὺς ἀπογυμνώσῃ, ἦτο ἤδη ὀπισθεν τῆς Βιλελμίνης, καὶ εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον τοῦ

Ἔθωνος τὴν περιέβαλε μὲ φίμωτρον, τὴν ἔρριψε εἰς τὴν ράχιν του καὶ οὕτως οἱ δύο ἀρπαγες ἀπεμακρύνθησαν τρέχοντες.

Ἡ Βιλελμίνη εἶχε λιποθυμήσει, ἀλλ' ὁ κρότος ἐκπυροκροτήσαντος ὄπλου τὴν ἐπανάφερεν εἰς τὰς αἰσθήσεις της. Ἀνοιξάσα δὲ τοὺς ὀφθαλμούς εἶδεν ὅτι εὐρίσκατο ἐντὸς καλύβης, εἰς τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἦτο ὁ Ἔθων Γάντζ κρατῶν εἰσέτι τὸ περίστροφον, ὅπερ πρὸ ὀλίγου εἶχε μεταχειρισθῆ.

— Μὴ πυροβολεῖτε πλέον! ἀνέκραξε φωνὴ τις ἐξῶθεν, ἣτις ἔκαμε τὴν νεανίδα νὰ ἀνασκιρτήσῃ, εἶμαι Γάλλος, εἶμαι φίλος, ἀπόλεσα τὸν δρόμον καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω τὴν φιλοξενίαν σας μέχρι τῆς πρωίας, δὲν δύνασθε νὰ μοὶ τὴν ἀρνηθῆτε.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην.

Ἡ Βιλελμίνη δὲν ἠπατάτο, ἦτο ὁ Γεώργιος ὃν ἀναγνωρίσασα, ἠθέλησε νὰ ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἄλλ' ἡ ἐκπληξίς τοῦ Γεωργίου ἐπὶ τῇ θέᾳ της ἦτο ἀνέκφραστος.

— Πῶς! ἡ Βιλελμίνη ἐδῶ, ἀνέκραξε, καὶ μετὰ τοῦ Ἔθωνος Γάντζ, ὁ ὁποῖος πυροβολεῖ ἐναντίον μου; τί σημαίνει τοῦτο;

— Γεώργιε! Γεώργιε! σῶσόν με, εἶνε δύο ἄθλιοι, εἶπεν ἡ νεῆνις φριττουσα.

— Ἐὰν κάμῃ ἐν βῆμα, εἶπεν ὁ κατάσκοπος διευθύνων κατ' αὐτῆς τὸν σωλῆνα τοῦ ὄπλου του, τὴν στέλλω εἰς συνάντησιν ὄλων ἐκείνων, τοὺς ὁποίους αἱ περιποιήσεις της δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἀμφότεροι τὴν ἀγαπῶμεν καὶ ὠρκίσθησαν νὰ μὴ τὴν παραχωρήσω εἰς σέ, κύριε Γεώργιε Δελκούρ! θὰ φυλάξω τὸν ὄρκον μου, ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν συμβῆ.

— ὦ! ἐπιθύρισε ὁ Γεώργιος ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς, ἡ θεία πρόνοια δὲν μὲ ἔφερεν ἐδῶ ματαίως.

Ἐφερε τὰς χεῖράς του εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπενδύτου του καὶ πάραυτα τὰς ἐξήγαγεν ὠπλισμένας ἐκάστην μὲ ἐν περιστροφῶν.

— Ἀρκοῦσιν αἱ ἀπειλαί! ἀνέκραξε σκοπεύων καὶ τοὺς δύο, ἄφες τὸ ὄπλον αὐτό, Γάντζ, ἡ εἰς τὴν τιμὴν μου, οὐτιδανὰν κατάσκοπε, σοῦ συντρίβω τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Ἔθων ἦτο ἄνδρος, πρὸ τῆς ἀποφασιστικότητος τοῦ Γεωργίου ἐταράχθη, ἐφρικίασε καὶ αὐτομάτως ἡ χεὶρ του ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ ὄπλον, ἡ δὲ Βιλελμίνη ἀρπάσασα αὐτὸ ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ σωτήρός της.

Ἄλλ' αἴφνης κρότος πολυκρίθμων βημάτων ἠκούσθη ἐξῶθεν καὶ πολλοὶ σωλῆνες πυροβόλων ὄπλων, θραυσθειῶν τῶν ὑέλων τοῦ παραθύρου, ἐφάνησαν διευθυνόμενοι κατὰ τῶν τεσσάρων προσώπων τῆς καλύβης, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐκ τῆς θύρας εἰσῆρχοντο πολλοὶ στρατιῶται Πρώσοι.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη λύσις κατέπληξε τὸν Γεώργιον, ὅστις ἀφέθη νὰ ἀφοπλισθῆ χωρὶς νὰ ἀντιτάξῃ τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν· εἰκοσι βελονωτὰ ἐφαίνοντο ἀπειλοῦντα τὸ στήθος του ὡς καὶ τὸ τῆς μνηστῆς του καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν καταβληθέντα ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ.

— Συλλαβετέ τον! ἀνεφώνησεν ὁ Ἔθων Γάντζ γερμανιστί, εἶνε Γάλλος κατάσκοπος.

— ὦ! τὸν ἄτιμον! εἶπεν ἡ Βιλελμίνη ἐκβάλλουσα κρυγὴν φρίκης.

Εἶτα δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸν δικηκτὴν τοῦ ἀποσπάσματος προσέθηκεν:

— Εἶμαι συμπατριῶτις σας καὶ ὡς δύνασθε νὰ πείσθητε, μέλος τῆς εταιρίας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ· σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ἄθλιοι μὲ ἠνάγκασαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσω καὶ ἄνευ τοῦ ἀπροσδοκῆτου αὐτοῦ σωτήρος ἀγνοῶ ποία θὰ ἦτο ἡ τύχη μου.

— Τὰ πάντα θὰ διευκρινισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ συνταγματάρχου, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Πρώσων· στραφεῖς δὲ πρὸς τοὺς στρατιῶτας του προσέθηκεν, ἐπὶ ἐξ ὑμῶν θὰ μείνετε ἐνταῦθα φυλακτόντες τὴν θέσιν αὐτὴν, ἐνῶ ἐγὼ μετὰ τῶν λοιπῶν θὰ φέρω εἰς τὸ στρατόπεδον τοὺς τέσσαρας αἰχμαλώτους.

Ὁ Ἔθων ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐφάνη προσπαθῶν νὰ ἀπομακρυνθῆ, ἀλλ' ἡ αἰχμὴ λόγχης ἀπειλητικῶς κατ' αὐτοῦ στραφεῖσα τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν θέσιν του· οἱ δὲ στρατιῶται εἰς τὴν πρώτην διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν περικυκλώσαντες τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ἀπήγαγον εἰς τὸ στρατόπεδον.

— Δι' ἐμέ ἀπωλέσθη, ἔλεγεν καθ' ἑαυτὴν ἡ Βιλελμίνη θεωροῦσα τὸν Γεώργιον μὲ ἀνέκφραστον αἴσθημα ἀγάπης, ἐνῶ ἐκεῖνος τῇ ὑπερμειδίᾳ περίλυπος, ἀλλὰ θὰ τὸν σῶσω, ναί, θὰ τὸν σῶσω.

Ἐνῶ δὲ μετέβαινον εἰς τὸ πρῶσικόν στρατόπεδον, ὁ συντροφος τοῦ Ἔθωνος ἐξαπατήσας τὴν προσοχὴν τῶν φυλάκων του ἐπεχείρησε νὰ δραπέτευσῃ διὰ τῶν ἀγρῶν, οὐδεὶς ἔσπευσεν εἰς καταδίωξιν του, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ ἐξαφανισθῆ, εἰσερχόμενος εἰς μικρὸν ὄαρος, ταυτοχρόνως ἐκπυροκροτήσας τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς διὰ νὰ μὴ ἀνεγερθῆ πλέον.

Καὶ ἤδη ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκε.

ΣΤ'

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας ἐφθασαν εἰς τὰς προφυλάκας, ὅπου ἀφοῦ πρῶτον ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος ἔδωκε τὸ σύνθημα, ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἦσαν ἐστρατοπεδευμένα τὸ ὄγδοον καὶ ἑννατον σῶμα τῆς βασιλικῆς πρῶσικῆς φρουρᾶς.

Ἐκεῖ ἀπεχώρησαν πάραυτα τοὺς τρεῖς αἰχμαλώτους, καὶ ἀνέκριναν ἕνα ἕκαστον κατ' ἰδίαν. Καὶ τὴν μὲν Βιλελμίνην ὁ συνταγματάρχης, ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ἀφοῦ τῇ ἀπέτεινεν ἀσημάντους τινὰς ἐρωτήσεις, τῇ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερίαν της, ἀποστείλας αὐτὴν δι' ἑνὸς τῶν ἀγγελιοφόρων του εἰς τὸ κεντρικὸν φορητὸν νοσοκομεῖον. Μετὰ ταῦτα ἀνέκρινε τὸν Ἔθωνα Γάντζ.

Τὶ ἐλέχθη μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Πρώσου ἀξιωματικοῦ, οὐδέποτε ἐγένετο γνωστὸν. Ἀλλὰ μετὰ συνδιάλεξιν διαρκέσασαν ἐν τέταρτον περίπτου τῆς ὥρας, ὁ Ἔθων ἐξεληθὼν ἐκεῖθεν, ἐφαίνετο κατευχαριστημένος, ὑπερμειδία καὶ εἶχεν ἐφοδισθῆ διὰ γερμανικοῦ διαβατηρίου.

Μὴ διέπραξεν ἄρα γε τὴν ἀτιμίαν νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς τοὺς Πρώσους ὅσα ἐγνώριζε περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ;

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ ἀπομακρυνθῆ βραδύτερον θέλωμεν καὶ παλιν τὸν συνάντησῃ. Ἦδη ἤρχετο ἡ σειρὰ τοῦ Γεωργίου Δελκούρ. Εἰσῆγαγον λοιπὸν αὐτὸν εἰς τὸν θάλαμον, εἰς ὃν εὐρίσκατο ὁ ἀξιωματικὸς καθήμενος ἐνώπιον τραπέζης, ἐφ' ἧς ἔκειντο διάφορα σχεδιαγραφήματα· δύο δὲ στρατιῶται φέροντες ἐπὶ κεφαλῆς κράνη καὶ ἀλε-

ζικέραυνα καὶ περιβεβλημένοι κυανῶν χιτῶνα, ἴσταντο ἐκ-
τέρωθεν τοῦ Γεωργίου.

— Ἐκ τῶν κατασχεθέντων ἐπὶ σοῦ ἐγγράφων, εἶπεν ὁ
συνταγματάρχης ἐγείρων βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ θεωρῶν
ἀσκαρδαμυκτὴ τὴν ὠραίαν μορφήν τοῦ Γεωργίου, μανθάνω
ὅτι ὀνομάζεσαι Ναθάν Βρόβ, ὅτι ἀνήκεις εἰς τὸν ἀγγλικὸν τύ-
πον. πρὸς δὲ τούτοις βεβαιούμεν ὅτι ἔχεις ἀκριβῶς τὰ χαρα-
κτηριστικὰ πᾶ ἐν τῷ διαβατηρίῳ σου σημειούμενα· ποῖαν λοι-
πὸν ἐφημερίδα ἀντιπροσωπεύεις;

Ταῦτα δὲ πάντα ἐλέχθησαν εἰς ἐξαίρετον γαλλικὴν γλῶσ-
σαν.

— Τὴν «Σφαῖραν» τοῦ Λονδίνου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

— Ἐν τούτοις ἡ ἐφημερίς αὕτη δὲν ἔχει ἀνταποκριτὴν,
εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἐχορηγήσαμεν ἡμεῖς τὴν ἀδειαν· καὶ τὸ δι-
αβατηρίόν σου, τὸ ὁποῖον κρατῶ, ἐπανέλαβεν ὁ συνταγματάρ-
χης δεικνύων ἄμα αὐτό, εἶνε πλαστογραφημένον καὶ δὲν σοὶ
ἐδόθη ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς ἀρχάς, πρὸς τούτοις γνωρίζω καλῶς
ὅτι δὲν ὀνομάζεσαι Νάθαν Βρόβ, ἀλλὰ Γεώργιος Δελκούρ· καὶ
τέλος ἔχω πληροφορίας ὅτι εἶσαι λογίας εἰς τὸν γαλλικὸν στρα-
τόν, ὅτι ἀνήκεις εἰς ἓν τῶν συνταγματῶν τῶν ὑπαγομένων εἰς
τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατάρχου Βαζαίν, τὰ ὁποῖα ἠναγκάστη-
σαν νὰ καταφύγωσιν εἰς Μέτζ. Εἶνε βεβαίως πολὺ δυσάρεστον,
προσέθεσε, διὰ πατριώτην τόσον ἀνδρείον καὶ τόσον ἀφωσι-
ωμένον ὡς σύ, ἀλλὰ οὐδὲν δύναται νὰ σέ σώσῃ, θὰ τυφε-
κισθῆς.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ καρδιά τοῦ Γεωργίου συνε-
σφίγη, καὶ φρικίασις κατέλαθε τὸ σῶμά του. Πρὸς στιγμὴν
ἐκλίνε περιλύπως τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὴν συμφορὰν ἣτις τὸν
ἐπληττεν, ἀλλ' ἀφοῦ ἀνεκαλεσέν εἰς τὴν μνήμην του πάντας
ὄσους ἠγάπα, ἀνύψωσε καὶ αὐθις αὐτὴν ὑπερηφάνως καὶ ἀνε-
κραξέ:

— Δὲν εἶμαι κατάσκοπος, διατί μὲ καταδικάζετε εἰς θά-
νατον.

— Τὰ ἐγγράφα σου δὲν εἶνε ἐν τάξει καὶ αὐτὸ εἶνε ἀπο-
χρῶν λόγος.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ σὰς ἐξορκίζω νὰ παραδεχθῆτε
ἐπίσης ὅτι δὲν εἶμαι κατάσκοπος.

— Διατί τότε ἔλαβες ὄνομα καὶ ἐπαγγέλμα τὰ ὁποῖα δὲν
σοῦ ἀνήκουν; καὶ ὁ κατάσκοπος πράττει τὸ αὐτό. Μήπως
ἔχεις ἀποστολὴν νὰ μεταβῆς εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Σαλόγ.

— Εἶμαι ἄφρων, ὁ ὁποῖος ἤλπισα πολλὰ ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν
καὶ ἀπὸ τὰ μέσα μου.

— Ἄς ἴδωμεν ἐνδεχόμενον νὰ σώσῃς τὴν ζωὴν, ἀλλὰ θὰ
μείνης αἰχμάλωτός μας, καὶ ὡς τοιοῦτον θὰ σὲ ἀποστείλωμεν
εἰς τὴν Πρωσσίαν, διὰ νὰ μείνης ἐκεῖ μέχρι τέλους τοῦ πο-
λέμου· ἀλλ' ὀφείλεις νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃς ἀμέσως τὴν προφο-
ρικὴν ἐντολήν, τὴν ὁποῖαν σὲ ἐνεπιστεῦθημεν νὰ μεταβι-
βάσῃς.

— Δὲν εἶμαι ἐπιφορτισμένος μὲ κμμίαν ἐπιστολήν, ἀπε-
κρίθη ὁ Γεώργιος λαθῶν ὑπερήφανον στάσιν.

— Θὰ σοὶ εἶνε δύσκολον νὰ ἐξέλθῃς τότε ἀπὸ τὴν ἀδιέ-
ξοδον αὐτὴν, ἀφοῦ δὲν θέλῃς τίποτε νὰ ὁμολογήσῃς, θὰ κάμω
καὶ ἐγὼ ὅ,τι τὸ καθῆκον μοὶ ἐπιβάλλει, πρὸ τῆς δύσεως τοῦ
ἡλίου θὰ τυφεκισθῆς· ἔχεις πολλὰς ὥρας ἐνώπιόν σου, ὅπως
συστήσῃς ἐαυτὸν εἰς τὸν Θεόν, ἐάν θέλῃς νὰ γράψῃς πρὸς τοὺς
συγγενεῖς σου θὰ σοὶ παρῆξω τὰ χρεῖώδη, καὶ σοὶ δίδω τὸν

λόγον μου νὰ ἀποστείλω ἀσφαλῶς τὴν ἐπιστολήν σου, κατὰ
τὴν ἐπιγραφὴν τῆς· ἐάν δὲ ἐπιθυμῆς νὰ ἴδῃς ἱερέα τινά, εἶπέ
το, δύναμαι νὰ σοὶ ἀποστείλω.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐγερθεὶς ὁ ἀξιωματικὸς ἐνευσεν εἰς τοὺς
στρατιώτας ὅτινες ἔφερον δπλα.

— Σκέφθητι, ἐπανέλαθε θεωρῶν τὸν Γεώργιον, οἱ ἄνθρω-
ποι αὐτοὶ σὲ περιμένουν.

Ὁ Γεώργιος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἀφέθη μηχανικῶς νὰ
τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν καλύβην ἣτις ἐμελλε νὰ τῆ χρησι-
μεύσῃ ὡς προσωρινὸς τόπος φυλακίσεως· ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη
νὰ διέλθῃ πρότερον διὰ τοῦ στρατοπέδου καὶ διπλοῦ στοίχου
στρατιωτῶν πρὶν ἢ φθάσῃ ἐκεῖ· παρὰ τὴν προσδοκίαν του
ὅμως δὲν ἐγένετο ἀντικείμενον οὐδενὸς σαρκασμοῦ, οὐδὲ ἐχ-
θρικῆς τινος κατ' αὐτοῦ διαδηλώσεως.

Εἶχεν ἤδη διαδοθῆ ὅτι ἦτο Γάλλος κατάσκοπος, καὶ πάν-
τες ἔστρεφον πρὸς αὐτὸν βλέμματα οἴκτου.

Ἐρωτηθεὶς καὶ πάλιν ἐάν εἶχεν ἀνάγκην τινός, ἀπήντη-
σεν ἀποφατικῶς καὶ καθήσας ἐπὶ σαιμποδος ἐμεινεν ἐπὶ τινὰς
στιγμάς σκεπτικὸς καὶ περίλυπος.

Ὅσον ἀνδρείος καὶ ἄν ἦνέ τις ἐνώπιον τοιοῦτου θανάτου
ταράσσεται πάντοτε· ὁ Γεώργιος ἐσκέφθη ἐν πρώτοις τοὺς οἰ-
κείους του, ὅτινες ἤθελον θανασίμως τρωθῆ μανθάνοντες τὴν
ἐξοφάνισίν του· καὶ ἐν τούτοις ἤθελον ἄγνωστὴ τὴν ὀλεθρίαν
τύχην του· μήπως δὲν θὰ ἀπέθνησκεν ἄγνωστος;

Ἐπειτα ἐσκέπτετο τὴν Βιλελμίνην, τὴν ὁποῖαν ἔχανε καὶ
πάλιν, ἀφοῦ τὴν εἶχεν ἐπανεύρει καὶ ἦτις ἴσως οὐδέποτε θὰ
παρηγορεῖτο, διότι ἦτο ἡ ἀκούσιος αἰτία τοῦ τραγικοῦ τέλους
του, καὶ ταῦτα δὲ συλλογιζόμενος ἠγέρθη αἰφνηδῶς καὶ πε-
ριεπάτει ἐν τῇ καλύβῃ τεταραγμένος.

— Ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη, ἐψιθύρισε, στρέφων ἐν ἀπογνώσει
πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ περίλυπον αὐτοῦ βλέμμα, ἀφοῦ ἐπεφυ-
λάσσετο εἰς ἐμέ καὶ ἡ δοκιμασία αὕτη, καὶ οὐδεμία φιλικὴ
χεὶρ θὰ δυνηθῆ νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς μου, θὰ ἔχω τὸ
ἀπαιτούμενον θάρρος καὶ τὴν ἐνεργητικότητά νὰ ἀποδείξω
εἰς τοὺς κτητημένους αὐτοὺς πῶς ἀποθνήσκει τις ὅταν δὲν
θέλῃ νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του.

Ἀἴφνης ἤκουσε ζωηρὸν κανονοβολισμόν, μετὰ δὲ ταῦτα
κρότον τυμπάνων ἀνάμικτον μὲ ἤχους σάλπιγγος· καὶ ὅλος
αὐτὸς ὁ κρότος προήρχετο ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ Μέτζ.

Οἱ Γάλλοι προσέβαλον ἄρα γε τοὺς ἐχθροὺς των, ἡ ὑπε-
ρήσιζον ἐαυτοὺς κατὰ νέας ἐπιδρομῆς ἐκείνων.

Ὁ Γεώργιος ἠκροᾶτο μετ' ἀγωνίας, ἠγνόει δὲ τί νὰ συμ-
περάνῃ καὶ ἡ καρδιά του ἀνεσκίρτα εἰς τὸ στήθος του.

Ὅχι μακρὰν τῆς καλύβης ἐγένετο μεγάλη κίνησις, ὁ στρα-
τὸς ἐφαίνετο τιθέμενος εἰς πορείαν καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ
μέρος, εἰς ὃ εἶχεν ἀκουσθῆ ὁ πρῶτος κανονοβολισμός.

Ἐνῶ κητηρᾶτο τὴν διάκρισιν, δι' ἧς εἶχε τιμηθῆ διὰ τὴν
ἀποστολήν, ἦν τῷ εἶχον ἐπιφορτίσει, τέλος τὸ πεπρωμένον
ὅπερ τὸν ἀπεχώρισεν ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του καθ' ἣν
στιγμὴν ἐμελλε νὰ νικήσῃ ἢ ν' ἀποθάνῃ μετ' αὐτῶν, ἡ θύρα
τῆς καλύβης ἠνεώγη καὶ ὁ σκοπὸς εἰσήγαγε μίαν γυναῖκα.

Ἀναγνωρίσας τὴν Βιλελμίνην ὁ Γεώργιος ἐξέβαλλε κραυ-
γὴν χροᾶς καὶ ἤρξατο νὰ ἐλπίζῃ ὀλίγον· ἡ δὲ Βιλεμίνην,
καίτοι κατὰ τὸ φαινόμενον ἀτάραχος, ἦτο ἐν τούτοις καθ'
ὑπερβολὴν ὠχρά.

— Ὡ καλέ μου ἄγγελε, τῆ εἶπε περιπτυσσόμενος αὐτήν, ὁ οὐρανὸς σέ ἔστειλε.

— Ναί, Γεώργιε, ὁ Θεὸς μόνος μὲ ἐνέπνευσε καὶ σέ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσης ταχέως, διότι δὲν ἔχομεν οὔτε στιγμήν νὰ χάνωμεν. Σπουδαία μάχη κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν συγκροτεῖται ὀλίγον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἠθέλησα νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὰς κινήσεις τοῦ στρατοῦ καὶ νὰ ἔλθω νὰ σέ ἐλευθερώσω, ὦ! πόσον ἐφοβούμην μὴ φθάσω ἀργά!

— Καὶ ὁ φρουρὸς ὁ ὁποῖος φυλάττει ἔξω;

— Δὲν ἔχομεν τίποτε νὰ φοβώμεθα ἀπὸ αὐτὸν καὶ εἰς τὸ πῦρ δύναται νὰ ριφθῆ πρὸς χάριν μου, διότι εἰς τὰς περιποιήσεις μου μόνος ὀφείλει τὴν ζωὴν του. Τὸ σύνταγμα του βαδίζει ἤδη πρὸς τὸ Μέτζ, ἐλησμόνησαν νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν καὶ τοὺς περιμένει νὰ ἔλθουν· δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ἦμεθα ἡττυχοὶ ὡς πρὸς αὐτόν, δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε ἐναντίον μας καὶ μάλλον θὰ μᾶς βοηθήσῃ διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιόν μου.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ κατορθώσῃς νὰ μοῦ ἀποδώσῃς τὴν ἐλευθερίαν μου;

— Ἰδοὺ, Γεώργιε, καὶ ἐννόησον, ἀλλὰ πρὸ πάντων μὴ δισταγμοὺς.

Ταῦτα δὲ λέγουσα ἐξήγαγε τοῦ μεσοφρίου τῆς χιτῶνα καὶ πανταλόνιον κυανὰ, ξίφος ὅπερ εἶχεν ἀνηρτημένον εἰς τὴν ζώνην τῆς, ἔπειτα δὲ ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς καὶ βραχιονιστήρα φέροντα τὸν ἐρυθροῦν σταυρόν, καὶ τέλος δέσμην πυριέων.

— Ἐνδύσου ταχέως τὴν στολὴν αὐτὴν καὶ μετὰ ταῦτα βάλε πῦρ εἰς τὴν καλύβην διὰ νὰ τὴν ἐξαφανίσῃς καθ' ὁλοκληρίαν. Οἱ στρατιῶται τοῦ Βρίτζ, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν ὀπισθοφυλακὴν, δὲν θὰ βραδύνουν νὰ διέλθουν ἀπ' ἐδῶ καὶ εἶνε ἀνάγκη ὅλοι νὰ νομίζουν ὅτι ἀπωλέσθης εἰς τὴν πυρκαϊάν· ἀμα μεταμφιεσθῆς φύγε καὶ χάρις εἰς τὴν στολὴν αὐτὴν, τὴν ὁποῖαν μοὶ ἀφῆκε δυστυχῆς τις ἀποθανὼν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἀλλὰ πρὸ πάντων χάρις εἰς τὸ σύμβολον αὐτό, τὸ ὁποῖον ὅλοι σέβονται, θὰ κατορθώσῃς νὰ ἀπομακρυνθῆς χωρὶς νὰ διεγείρῃς ὑπονοίας. Τοῦτο μόνον ἠδυνήθηθα νὰ πράξῃς ὑπὲρ σου, τὰ λοιπὰ ἀφορῶσι σέ, ἀλλὰ πρὸ πάντων, σπεῦσε, καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σέ προστατεύσῃ καὶ ταχέως μᾶς ἐνώσῃ.

Ὁ Γεώργιος ἔθλιψε ζωηρῶς τὴν νεάνίδα εἰς τὸ στῆθος τοῦ, τὴν ἠσπάσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ ἀναχωρήσῃ.

Ἄμα ἔμεινε μόνος ἠκολούθησε τὰς συμβουλὰς τῆς καὶ τὰ πάντα συνέβησαν ὡς ἐκείνη εἶχε προῖδει.

Πυκνὸς καπνὸς περιέβαλλεν ἤδη τὴν καλύβην, ὅτε ὁ Γεώργιος ἐξῆλθε φέρων τὴν πρωσσικὴν στολὴν.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἐστράφη διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἔργον του.

Αἱ φλόγες ἐξήρχοντο ἐκ τῆς φυλακῆς του, πρὸς ἣν ἔτρεχον οἱ στρατιῶται τῆς προφυλακῆς ἐκ τοῦ σώματος τοῦ στρατοῦ τῆς ἐφεδρείας.

Ἦδη διωργάνιζον βοήθειαν, ἀλλ' ἐν μιᾷ στιγμήν ἡ καλύβη κατέπεσε, καὶ δὲν ἔμεινε πλέον ἢ σωρὸς ἐρείπιων κάπνιζόντων καὶ πυριφλέκτων, ἅτινα ἀπέκρυψαν διὰ παντὸς τὸ μυστικὸν τῆς ὀραπετεύσεώς του.

Ζ'

Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΒΑΖΑΙΝ.

Ὁ Γεώργιος μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας περίπου, καθ' ἣν οὐδὲν ἀπήντησε πρόσκομμα, ἐπέτυχεν νὰ ἐξέλθῃ τῶν πρωσσικῶν γραμμῶν, ὀλίγον δὲ ἀπωτέρω, εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεως χιλιαμέτρου παρετήρησε προσδεδεμένους εἰς δένδρα ἵππους φέροντας τοὺς χαλινούς καὶ τὰ ἐφίππια, ἐρευνησας δὲ ἐπισταμένως τὰ περίξ ἐθεθαίωθη, ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἵππέων, εἰς οὓς ἀνῆκον οἱ ἵπποι εὐρίσκετο ἐκεῖ πλησίον.

Πιθανῶς εἶχον μεταβῆ εἰς ἀναγνώρισιν τοῦ τόπου λησμονήσαντες νὰ ἀφῆσσι τινα εἰς φύλαξιν τῶν κτηνῶν τῶν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ τοιαύτη ἐπιλησμοσύνη ἐφαίνετο ἀπίθανος, ὄφειλεν ἴσως ἐπὶ τινὰς τουλάχιστον στιγμὰς νὰ ἀπομακρυνθῆ ἐκεῖθεν· ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἔλυσεν ἐνὰ τῶν ἵππων ἐκείνων, ἵππευσεν ἐν σπουδῇ καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ παραφόρου ταχύτητος· ἀλλὰ μόλις διῆλθεν ἀγρόν, ὀλίγον τοῦ μέρους ἀφ' οὗ ἵππευσεν ἀπέχοντα, καὶ οὓο ταυτόχρονοι ἐκπυροσκορησῆς ἠκούσθησαν ὀπισθεν· τοῦ ἡ μίαν τῶν σφαιρῶν διῆλθε συρίζουσα διὰ τοῦ ὠτός του, ἐνῶ ἡ ἄλλη τῇ ἀφήρησεν τὸν πῖλον· στρέψας τότε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἠὲ χαρίστησε νοερῶς τὴν θέαν πρόνοιαν τὴν διασώσασαν αὐτὸν ἐκ προφανοῦς κινδύνου.

Τὰς ἐκπυροσκορησῆς ταύτας ἠκολούθησαν καὶ ἄλλαι, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος καθ' ὅσον εὐρίσκετο ἤδη προφυλαγμένους ἀπὸ τὰς ἐχθρῆσας σφαίρας.

Ὀλίγον ἀπωτέρω ἔστη καὶ ἐξέβαλλε τὴν πρωσσικὴν στολὴν, ἣν ἔριψεν εἰς τὴν ὁδόν.

Τὴν ἐσπέρην ἐξηνητημένους ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς πείνης ἔφθασεν εἰς Βίλερσουρ καὶ μετέβη παρὰ τῷ δημάρχῳ, ὅστις μαθὼν τοὺς κινδύνους οὓς διέτρεξε καὶ τὴν ἀποστολὴν μετ' ἧς ἦτο ἐπιφορτισμένος, τὸν ἠνάγκασε σχεδὸν νὰ παρακαθήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν του καὶ νὰ δεχθῆ τὴν φιλοξενίαν, ἣν τῷ προσέφερον ἐξ ὅλης καρδίας.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἵππεύσας νέον καὶ σφριγῶντα ἵππον καὶ τέλος ἔφθασεν εἰς Σαλόν.

Ἡ πόλις αὕτη βρισκόμενα στρατοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, παρίστα τὸ αὐτὸ θέαμα ὅπως καὶ τὸ Μέτζ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, πρὸ τῶν καταστροφῶν ἐν Βασιρὸ καὶ Βυσεμπούργ.

Ἦδη τὰ παραπήγματα τοῦ στρατοπέδου εἶχον πυρποληθῆ καὶ ὁ στρατὸς τοῦ Μακμακὼν ἐφαίνετο συγκεντρούμενος.

— Ποῦ θὰ εὔρω τὸν στρατάρχην; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος ἐνὰ σταθμάρχην.

— Θὰ διατάξω νὰ σὰς ὀδηγήσουν εἰς τὸ γενικὸν στρατηγεῖον, ἐνθα κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν εὐρίσκεται ἐν συμβουλίῳ μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν λοιπῶν στρατηγῶν, ἀπεκρίθη ὁ σταθμάρχης, μετὰ δὲ ταῦτα προσέθεσεν, ἀφιππεύσατε, θὰ φροντίσωμεν περὶ τοῦ ἵππου σας, ἔρχεσθε μὲ ἀποστολὴν;

— Μάλιστα, ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Μέτζ, ἠχημαλωτίσθη ἐν τῶν Πρώσων καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τυφεισθῶ, διέφυγα πολυλάκις τὸν θάνατον καὶ ἡ διήγησις τῶν συμβεβηκότων μου δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειάν σας.

[Ἔπεται τὸ τέλος.]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ

»Πρὸς μεγαλειτέραν φρόνησιν ἠτοιμάσθησαν νὰ ἀναχωρήσωσι, καὶ ἐνῶ οἱ συμπόται ἀπεχειρέτων τὸν θεῖόν μου ἐκράζον τοὺς ὑπὲρτάς των, καὶ διέταττον νὰ ἐπιστάξουν τοὺς ἵππους των, εὐρέθην μίαν στιγμὴν μόνη μὲ τὸν φοβερὸν Ὀδοάρδον τὸν αἰώνιον θηρευτὴν· εὐκόλως διέκρινα ὅτι διέπρεπε περισσότερον εἰς τὴν τράπεζαν παρά εἰς τὴν αἴθουσαν.

»Οἱ ἰσπανικοὶ οἶνοι, τοὺς ὁποίους ὁ θεὸς μου προσέφερε, τοῦ ἐξησθένισαν τὸ λογικόν, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ τὸ ἀσθενέστερον μέρος τοῦ σώματός του, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν μεγάλως ἐδυσκολεύθη νὰ μοὶ ἀποτεῖνῃ ψελλίζων ὀλίγας λέξεις συγγνώμης διὰ τὴν σκηνήν, ἣ ὁποία πρὸ ὀλίγου συνέβη, κατόπιν ὁμως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐνεθαρρύνθη· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐνεψυχώθησαν, ἤρχισε νὰ βαδίζῃ στερεώτερον, καὶ μοὶ ἀπέτεινε λέξεις φιλαρεσκείας, τὸσον ἐκφραστικὰς, ὥστε ἐζήτησα νὰ ἀπομακρυνθῶ.

»—Μὴ φοβῆσαι διόλου, μοὶ εἶπεν, ἀναχωρῶ· ἀλλὰ σὺ ὡς εὐγενὴς τιμηκώτως θὰ παραχωρήσῃς βεβαίως εἰς ἓνα ἀνδρείον ἱππότην τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀποχωρισμοῦ...

»Τὸν ἀπώθησα... ἀλλ' εἰς μάτην. Καὶ ἐπειδὴ ἐπρεχώρει, ἠθέλησα νὰ τρέξω πρὸς τὸν κώδωνα· αὐτὸς ὁμως προεῖδε τὸν σκοπὸν μου, καὶ σταθεῖς μεταξύ τῆς ἐστίας καὶ ἐμοῦ μὲ ὤθησεν ἀποτόμως. Εἴτε ἐκ τῆς κτηνώδους καὶ ἀπροόπτου ἐκείνης συγκρούσεως, εἴτε μᾶλλον ἐκ τῆς φρίκης ἣ ὁποία μὲ κατέλαθεν ἐκλονίσθη καὶ ἄφισα κρυγὴν τρόμου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τῆς αἴθουσας ὁ Κάρολος ὁ ὁποῖος ὀρμησὰς κατὰ τοῦ Ὀδοάρδου, τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν παρεῖαν· ἀλλ' ἐκεῖνος μανιώδης ἔσυρεν ἐκ τῆς ζώνης του κνηγετικὴν μάχαιραν καὶ ἐκτύπησε τὸν Κάρολον... Εἶδον τὴν μάχαιραν λάμπουσαν, εἶδον τὸ αἷμα ρέον μετὰ ταῦτα δὲν εἶδον οὔτε ἠσθάνθηθαι πλέον τίποτε, ἐπειδὴ ἔχασα τὰς αἰσθήσεις. Καὶ ὅτε συνῆλθον καὶ ἤρχισα νὰ ἀναλαμβάνω καὶ νὰ συναθροίζω τὰς ἰδέας μου, εὐρέθην κεκλεισμένη εἰς εὐρύχωρον εἰκῆμα, μόλις φωτιζόμενον, διὰ δὲ τοῦ ἀσθενοῦς φωτὸς μικροῦ λύχνου διέκρινα δύο ἀνθρώπους· ὁ μὲν εἰς ἦτο ὄρθιος καὶ ἐκράτει τὴν κεφαλὴν μου καὶ μοὶ εἶδιδε σταγόνας ἰατρικοῦ, ὁ δ' ἕτερος γονυπετὴς εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης μου προσήχετο.

»—Ὁ Θεὸς μὰς εἰσήκουσεν, εἶπε χαμηλοφώνως φωνὴ λίαν γνωστή, ἣ φωνὴ τοῦ Καρόλου. Ἐπανέλαβε τέλος τὰς αἰσθήσεις τῆς, ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούςς...

»Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐνηγκαλιόθησαν... καὶ τοὺς ἔβλεπον καὶ δὲν ἠδύναμην νὰ ἐννοήσω πῶς εὐρισκόμην εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εἰς τὴν κλίνην ἐκείνην... Χωρὶς ὑπὲρτην, χωρὶς θαλαμηπόλον καὶ μὴ ἔχουσα ἄλλον πλησίον μου ἐκτὸς τοῦ Θεοβάλδου... καὶ τοῦ Καρόλου... ἔχρουσα τὸν κώδωνα, ἀλλὰ δὲν ἦλθε κανεὶς... ἠθέλησα νὰ ὁμιλήσω, μοὶ ἐπιβάλλον σι-

ωπὴν... ἐζήτησα τέλος πάντων νὰ μοὶ ἐπιτρέψωσι νὰ ἴδω τοὐλάχιστον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν μοὶ ἐπέτρεψαν, παρά τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ τότε μόνον ἔμαθον ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

»Ὁ Κάρολος ἐπληρώθη εἰς τὸν βραχίονα, ἀλλ' ὄχι ἐπικινδύνως, ἐγὼ δὲ προσεβλήθη ὑπὸ πυρετοῦ ἰσχυροῦ· ἰκανὰς ἡμέρας ἤμην σχεδὸν παράφρων καὶ ταχέως ἀνεφάνη ἀσθένεια φρικώδης καὶ μολυσματικὴ, ἣ ὁποία τότε κατεμάστιζεν ἀνηλεῶς τὴν χώραν, διότι ἐπέφερε τὸν θάνατον.

»Ἄμα ἀνεφάνησαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς εὐλογίας, φόβος ἐκυρίευσεν ὅλους τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ μας.

»Ὁ θεὸς μου ἐγαίωστής καὶ δειλὸς ὡς ὄλοι οἱ γέροντες, τοὺς ὁποίους ἡ ἡλικία καθιστᾷ φιλοζώους, ἐπειδὴ εἶνε παρά ποτε προσφιλῆ εἰς αὐτοὺς τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ταχέως θὰ στερηθῶσι, δὲν ἠθέλε πλέον νὰ μὲ ἴδῃ, ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, κατακλείσας συγχρόνως ὅλας τὰς θύρας αἱ ὁποῖαι ἐπλησίαζον μὲ τὸ ἰδικόν μου, καὶ ἐκτὸς τοῦ πύργου, πιστεύω ὅτι ἠθέλε πιθάνον διατάζει νὰ μὲ μετακομίσουν, ἐὰν εἶχε τὴν τόλμην καὶ πρὸ πάντων ἐὰν εὕρισκεν ἄνθρωπον ἀρκετὰ θρασύν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν του. Τὸ παράδειγμα τοῦ θεοῦ μου, ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλειος, διότι ὁ φόβος τοὺς κατέλαβε. Δὲν ἐτόλμησε κανεὶς νὰ μὲ πλησιάσῃ μῆτε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Μὲ ἐνόμιζον κατηρμημένην καὶ μολυσμένην, καὶ μετὰ φρίκης ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ ἐμὲ. Καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ ὀδώδεκα ἡμερῶν οἱ δύο μου φίλοι δὲν μὲ ἀφῆκαν διόλου κατῆμενοι παρά τὸ προσκεφαλαίον μου, μοὶ ἐπέδαψίλευον νυχθημερὸν ἐνδελειχεῖς περιποιήσεις, ζῶντες ἐντὸς τῆς θανατηφόρου ἐκείνης ἀτμοσφαιρῆς, καὶ ἀντὶ τῆς τούτης ἀφοσιώσεώς των μὴ ζητοῦντες ἄλλην ἀμοιβὴν ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰμὴ τὴν ζωὴν μου, τὴν ὁποίαν τέλος πρὸ μικροῦ ἀπῆλαυσα. Τότε προσήλθον τοὺς ὀφθαλμούςς των ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου, μὲ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην ἐκφρασίαν, μὲ τὴν ἀκτινοβολοῦσαν χαρὰν μητρὸς τῆς ὁποίας τὸ τέκνον αὐτῆς ἐσώθη. Αἴφνης τοὺς βλέπω παρατηροῦντάς με μετὰ ψυχικῆς ἀνησυχίας καὶ αγωνίας· ἔπειτα ἀναπνέοντάς ἐλευθερώτερα... μετὰ ταῦτα βλέπω λάμπουσαν εἰς τὰ βλέμματά των τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ αἱ ἀφελεῖς παραφοραὶ τῆς χαρᾶς των μοὶ ἐζήτησαν περισσότερον ὅλων τῶν περιποιήσεων τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς μου, τὴν ὁποίαν ἐκινδύνευσα νὰ χάσω.

»Καὶ οἱ δύο ἦσαν γονυπετεῖς πλησίον μου καὶ οἱ δύο κατησπάζοντ' αὐτὰς χεῖράς μου, τὰς ὁποίας ἐγὼ ἀπέσυρα μετὰ βίας καὶ μετὰ τρόμου. Ἀλλοίμονον! μοὶ ἐπανάρχετο τὸ λογικόν καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ὁ φόβος, ἔτρεμον ἤδη μῆπως οἱ φίλοι μου γίνωσι θύματα τῆς γενναίας αὐτῶν ἀφοσιώσεως, τὰ δὲ προαισθηματὰ μου δυστυχῶς ἐπαλήθευσαν

ἐν μέρει, διότι ὁ Θεοβάλδος μετὰ τινος ἡμέρας ἔπεσε προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς μάστιγος ἐκείνης ἀπὸ τῆς ὁποίας αἱ φροντίδες του μὲ διέσωσαν τότε μόνον ὁ Κάρολος ἀπεμακρύνθη, τότε ὁ Κάρολος μὲ ἐγκατέλιπεν, ὁ Θεοβάλδος ἐκινδύνευε, καὶ αὐτὸν μόνον ἠγάπα, εἰς αὐτὸν ἄρα μόνον ἀνήκεν ἡ ἀφοσίωσις καὶ αἱ περιποιήσεις του. Καὶ νέας ἀντλῶν δυνάμεις ἐκ τῆς νεότητός του ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς ψυχῆς του, τῆς ἀκαμάτου καὶ ἀδαμάστου, ὡς τὸ ἐμπνέον αὐτὴν αἴσθημα, ὁ Κάρολος διήρχετο ἡμέρας καὶ νύκτας ὀλοκλήρους πλησίον τοῦ θνήσκοντος φίλου· τὸν ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὅταν δ' ἐγὼ τῷ ἀνέφερον περὶ τοῦ κινδύνου εἰς τὸν ὁποῖον ἐξετίθετο,

» — Ὅχι, ὄχι, δὲν φοβοῦμαι τίποτε, οἱ ἄγγελοι μὲ προστατεύουν, ἔλεγε παρατηρῶν με, καὶ ὁ Θεός, λοιπὸν βεβαίως μὲ προστατεύει.

» Ἄλλως τε, ἡ πεποιθήσις καὶ τὸ θάρρος ποτὲ δὲν τὸν ἐγκατέλιπον, αὐτὸς μόνος μᾶς ἐνεθάρρυνε. Ἐνίοτε πάλιν ἔβλεπον αὐτὸν τραπτόμενον καὶ ὑποχωροῦντα, ἀκουσίως εἰς ἀνησυχίας καὶ θλίψεις, ἀλλὰ πᾶραυτὰ ἐθριαμβεύε καὶ κατὰ τῶν ιδεῶν τούτων καὶ ἀνελάμβανε τὴν ἀταρχίζιν του, καὶ τὰ χεῖλη του ἐμειδιῶν, ἐνῶ ἐν τῇ καρδίᾳ εἶχε θανάτου ἀπελπισίαν.

» — Ἰδέ, ἔλεγεν, αἱ ἐπικινδύνοι ἡμέραι παρήλθον· ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ προχωρεῖ πρὸς τὸ καλλίτερον, ὁ Θεός εἶνε μεθ' ἡμῶν.

» — Καὶ τῶνόντι, ὁ Θεός μᾶς εἰσῆκούσεν, ὁ Κάρολος ἐσώθη καὶ ὁ Θεοβάλδος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν· ἀλλ' ἡ νόσος τοῦ ἀφῆκε εἰς αὐτὸν φρικώδη ἴχνη, τὰ ὅποια τὸν καπέστησαν ὀυσμωρον.

» — Δὲν ἤμην εὐμορφος, ἔλεγε μειδιῶν, καὶ τώρα ἔγεινα πολὺ ἄσχημος, δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίζετε πλέον.

» Ἡ ζωηρὰ φίλια μας τὸν καθησύχασε καὶ τῷ ἀπέδειξε ὅτι δι' ἡμᾶς ἦτο πάντοτε ὁ αὐτός. Ἠρχίσασμεν τὰς πρωϊνάς μελέτας μας, τὰς τερπνὰς συνομιλίαις, εἰς μίαν λέξιν τὴν πρώτην μας ζωὴν τὴν τόσον εὐτυχῆ· ἄλλοτε, τώρα περισσώτερον εὐτυχῆ, ἐπνιῶν οἱ παρελθόντες κίνδυνοι τῷ ἔδιδον νέον θέλγητρον· ὁ ὠρικός καιρὸς καθίστατο λαμπρότατος μετὰ τὴν καταιγίδα!

» Ὁ Κάρολος καθ' ἐκάστην ἐφαίνετο πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκφραστικός, ἀφωσιωμένος καὶ εὐχαρις, διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀγγιχνοίας ἐνεψύχου τὰς συνδιαλέξεις μας· καὶ ὅταν ἔβλεπεν ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἐσώθημεν δι' αὐτοῦ, οἱ χαρκατῆρές του ἐξέφραζον εὐχαρίστησιν καὶ εὐδαιμονίαν.

» Ποτὲ δὲν ἐφρόντιζε δι' αὐτὸν, πάντοτε ἠσχολεῖτο δι' ἡμᾶς καὶ ἐπιμῶνως ἐπροσπάθει νὰ διασκεδάσῃ τὸν ὀυστυχῆ Θεοβάλδον καὶ νὰ ἀποσπάσῃ αὐτὸν ἀπὸ τὴν κατῆφειαν καὶ τὴν μελαγχολίαν εἰς τὴν ὁποίαν πάντοτε εὕρισκετο μετὰ τὴν ἀσθένειάν του, διαρκούσης τῆς ἀναρρώσεως. Πολλάκις παρετήρησα καὶ ἐγὼ αὐτό· συνεχῶς δηλαδὴ, ἐνῶ περιεδιάβαζεν εἰς τὸν κήπον μόνος, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, παρουσιαζομένη ἐξ ἀπρόοπτου, τὸν ἔβλεπον σπεύδοντα ν' ἀπομάξῃ τὰ δάκρυά του. Ἀνησυχοῦντες διὰ τοῦτο τὸν ἐρωτῶμεν τὴν αἰτίαν τῶν θλίψεων του.

» Μᾶς ἔλεγεν ὅτι ἡ δυστυχὴς μήτηρ του πάσχει πάντοτε δεινῶς· καὶ συνεμερίζομεθα τοὺς φόβους του. Μετ' ὀλίγον, φεῦ! τὴν ἔχασε· ἐκλιόμενος τότε μετ' αὐτοῦ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀνακουφίσωμεν τὴν λύπην του, ἡ ὁποία καθ' ἐκάστην ἐγένετο ζοφερωτέρα. Βιαζόμενος τέλος ὑπὸ τῶν θερμῶν παρακλή-

σεῶν μας, ὠμολόγησεν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐμελέτα σχέδιόν τι, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ, ἔλεγε, προσεχῶς.

» Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐγὼ καὶ ὁ Κάρολος εὕρισκόμεθα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μουσικῆς, καὶ ἐκεῖνος μὲν ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου, ἐγὼ δὲ πλησίον του· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐκτελώμεν τὴν ἐνώπιόν μας μελωδίαν συνωμιλοῦμεν. Τοῦ ἐνεθυμίζον τὴν πληγὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὑπερασπιζόμενός με, καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὸς μόνος ἐλησμόνησεν, ὡς μὴ παραπονούμενος ποτὲ δι' αὐτὴν, καὶ τῷ ἀπεκάλουν, προσέτι, εἰς τὴν μνήμην τὴν εἰσοδόν του εἰς τὴν αἴθουσαν, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ὀδοάρδος μὲ ἀπώθησε τόσῳ τραχέως.

» — Ἄ! εἶπεν, ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ φρικωδέστερα τῆς ζωῆς μου. Ποτὲ δὲν ἐφραντάσθην ὀδύνας παρμωσίας ἐκείνων, τὰς ὁποίας τότε ἐδοκίμασα.

» — Ὅτε σὲ ἐκτύπησε μὲ τὴν μάχαιράν του! ἀνέκραξα.

» — Ὅχι, ὅτε ἐφραντάσθην ὅτι ἤθελε νὰ σὲ ἀσπασθῇ.

» Καὶ ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐτάς, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο ὡς νὰ τῷ διεξέφευγον, ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν φωνὴν του, εἰς τὸ βλέμμα του, ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχα παρατηρήσει καὶ ἡ ὁποία μὲ ἔκαμε νὰ τρέμω.

» — Κάρολε! ἀνέκραξα κλίνουσα πρὸς τὸν ὤμόν του.

» Ἄφησε κρυγὴν ὀδύνης, καὶ ἡ ὄψις του ἠλλοιώθη... χωρὶς νὰ προσέξω ἔθλιψα μετὰ δυνάμειος τὸν βραχίονά του· ὅθεν ἀπηλπισμένη καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς ἐγονυπέτησα ζητοῦσα συγγνώμην· ἠθέλησε νὰ μὲ ἐγειρῇ, ἡ κεφαλὴ του ἠγγίξε τὴν ἰδικὴν μου καὶ τὰ χεῖλη του ἐθλίβον τὸ μέτωπόν μου, ὅταν ἐφάνη ὁ Θεοβάλδος. Ὁχορίασεν, ἐνῶ ὁ Κάρολος καὶ ἐγὼ ἐρυθριῶμεν, ἠσθάνθη δὲ διὰ τὴν παρουσίαν του στενοχωρίαν ἀνεξήγητον.

» Ὁ Θεοβάλδος καθησύχασεν· ἔπειτα μὲ τὸ σύνηθες αὐτοῦ γλυκὺ μειδίημα·

» — Φίλοι μου, εἶπε καθήμενος πλησίον μας, ἐνθυμεῖσθε τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένησε πρὸ τινος καιροῦ ἡ διήγησις τοῦ ὀνειρου τοῦ Καρόλου; Ἐκτοτε τὰς ιδέας αὐτὰς ἐσυλλογιζόμεν, ἦσαν αἱ πρῶται τὰς ὁποίας ἔλαβον ὁ χρόνος καὶ τὰ δεινὰ τὰς ἐνίσχυσαν ὅτε ἐκινδυνεύετε, κυρία, ἔταξα εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν σὰς σώσῃ, νὰ ἀφιερωθῶ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν λατρείαν του.

» — Νὰ γέλνης κληρικός; ἀνέκραξα.

» — Καὶ διατὶ ὄχι; τί νὰ ἐλπίσω ἀπὸ τὸν κόσμον; δύναιμι νὰ ἐπιζητήσω, τώρα πρὸ πάντων, τὴν εὐτυχίαν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας; Ποία γυνὴ θὰ μὲ ἀγαπήσῃ; ἡ μοναχικὴ ζωὴ παρέχει τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀνάπαυσιν, συμφωνεῖ μὲ τὸν φιλήσυχον καὶ σκεπτικὸν χαρακτῆρά μου· καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀποχωρήσῃ· διότι ὁ Θεός δὲν ἐμποδίζει νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς φίλους μας... ἀπ' ἐναντίας, θὰ προσεύχωμαι ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ μόνη μου ἐνασχόλησις θὰ εἶνε ἡ εὐτυχία των.

» Εἰς μάτην ὁ Κάρολος προσεπάθησε μὲ ὄλην τὴν ζέσιν τῆς φιλίας νὰ πολεμήσῃ τὸ σχέδιόν του, ὁ Θεοβάλδος ἀπέκρουσεν ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐνστάσεις μετ' ἀταρχίζιας, καὶ ἀποφάσεως ἀμετακλήτου· ἐπειδὴ δὲ ἠναντιούμεθα,

» — Καὶ ποῖος σὰς λέγει, εἶπε μειδιῶν, ὅτι δὲν τὸ ἀπεφάσισα ἀπὸ φιλοδοξίαν; ὁ Κάρολος δὲν ὠνειρεύθη ὅτι θὰ φθάσω τὰ πρῶτα ἱερατικά ἀξιώματα; φθονεῖτε, φαίνεται, ἀπὸ τοῦδε τὴν τύχην μου, καὶ θέλετε ἀπὸ ζηλοτυπίαν νὰ ἐμβάλλετε προσκόμματα.

» — Βεβαίως αυτό δὲν τὸ ἀνεχόμεθα.

» — Θὰ τὸ ἀνεχθῆτε ἐξ ἀνάγκης, ἐπανελάθε ψυχρῶς, διότι τετέλεσται πλέον.

» Ἀμφότεροι ἀφήσαμεν κραυγὴν λύπης καὶ ἐκπλήξεως.

» — Ναί, ἐξηκολούθησε μετὰ προφότητος, ἔδωκα τὸν ὄρκον.

» — Καὶ πότε ;

» — Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ! Προέβλεπα τὰς δυσκολίας ὅπως πολεμήσω τὰς ἐνστάσεις σας, καὶ ὠπλίσθην ἐκ τῶν προτέρων κατὰ τῆς ἀδυναμίας μου. Μὴ μὲ λυπήσθε, φίλοι μου, ἐπειδὴ τὴν τῶρα εἶμαι εὐχαριστημένος, εἶμαι εὐτυχής.

» Τρόντι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ γαλήνη ἐφάνη διαδεχθεῖσα τὰς ἀνησυχίας τὰς ταραττούσας τὴν ψυχὴν τοῦ τὸ μέτωπόν του ἠθρίασε καὶ τὰ χεῖλη τοῦ ἐμειδίαν. Ἡ φιλία τοῦ ἦτο ἔτι ζωηρότερα καὶ ἀγνωτέρα. Ἀποχωρήσας τῶν ἐγκοσμίων δὲν συνέιχετο τοῦ λοιποῦ πρὸς αὐτὰ εἰμὴ δι' ἡμῶν καὶ χάριν ἡμῶν, καὶ ἀφιέρου εἰς προσευχὰς καὶ μελέτας τὸν χρόνον τὸν ὅποιον διήνευ μακρὰν ἡμῶν. Ἐτόλμησα νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν θεῖόν μου τὴν θέσιν τοῦ ἱερέως τῆς ἐπαύλειος, ἡ ὁποία εἶχε σημαντικὰ κέρδη.

» Ὁ δοῦξ δὲν ἀπεποιήθη. Ἐγὼ τότε ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς ἐπιτυχίας ἐνθαρρυνόμενη ἐζήτησα καὶ διὰ τὸν Κάρολον τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως, τὴν ὁποίαν ὁ Θεοβάλδος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἔχη, ὁ θεὸς μου συνήνεσε χωρὶς ἀντίστασιν καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν. Δὲν ἠδύναμην νὰ συνέλθω ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς χαρᾶς μου καὶ ἐπίστευσα ὅτι ἀναμφισβύτως ἡ ἡλικία μετέβαλλε τὸν χαρακτήρα του.

» — Τὴν καὶ ἐγὼ, εἶπεν, ἔχω κἄτι τι νὰ σοῦ ζητήσω.

» — Εἶμαι πρόθυμος εἰς ὅ,τι θέλετε, ἀνέκραξα. Δίδω ἀπὸ τοῦδε τὴν συγκατάθεσιν σου !

» — Ἐχει καλῶς, μ'εἶπεν ἀσπαζόμενός με ἐπὶ τοῦ μετώπου. Εὐνοίαν παρομοίαν ποτὲ ἄλλοτε δὲν μοὶ ἔδειξε, μὴ λησμονήσης τὴν ὑπόσχεσίν σου, θὰ σὲ τὴν ὑπεθυμίσω μετὰ καιρὸν.

» Μία ἡμέραν, τρόντι, μὲ ἔκραξε εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ δὲν ἤξεύρω διατί, ἐνῶ ἐβαδίζα ἡ καρδιά μου ἐπαλλε, τὰ γόνατά μου ἔτρεμον καὶ ὑπεχρεώθην νὰ σταματήσω ὀλίγον πρὶν εἰσελθῶ. Ὁ θεὸς μου ἀνεγίνωσκεν, ἀφῆρεσε τὰς διόπτρας του, ἔθεσε τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ :

» — Ἀνεψιᾶ μου, εἶπεν, εἶσαι ἥδη ὠριασιώτης καὶ καλλιστα ἀνατεθραμμένη· ἔχεις πολλὰ προτερήματα καὶ ἴσως περισσότερα, ἀπ' ὅσα ἤρμοζον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀρκων· ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε πλέον ἀθεράπευτον. Ἄλλως τε, ἔχεις δε, κακοτῶ ἔτη καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῶν περὶ ζητοῦσι τὴν χεῖρά σου.

» — Ἄ ! ἀνέκραξα, ἐγὼ δὲν ἔχω κατὰ νοῦν νὰ νυμφευθῶ.

» Ὁ θεὸς μου μὲ ἤτένεσε μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἐξηκολούθησε ψυχρῶς :

» — Σὲ ἔκραξα ἐδῶ ὄχι διὰ νὰ σὲ συμβουλευθῶ, ἀλλὰ διὰ νὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅτι τὴν χεῖρά σου τὴν ὑπεσχέθην εἰς ἓνα ἐκ τῶν γειτόνων μας.

» Ἡ καρδιά μου ἐπαυσε νὰ πάλλη καὶ παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσω. Ὁ θεὸς μου ἔδειξε κάθισμα καὶ ὡς νὰ μὴ συνέβη τίποτε ἐξηκολούθησεν :

» — Ἐξέλεξα τὸν πλουσιώτερον καὶ τὸν εὐγενέστερον, τὸν υἱὸν τοῦ κόμητος Πόπολι, αὐριον θὰ ἔλθῃ· ἐτοιμάσου λοιπὸν νὰ τὸν δεχθῆς.

» Ἦθελα νὰ τοῦ ὀμιλήσω, νὰ τὸν ἰκετεύσω, ἀλλ' ἐκεῖνος

δὲν εἶδε τὴν παραμικρὰν προσοχὴν, ἐπανελάθε μόνον τὰς διόπτρας καὶ ἤνοιξεν ἐκ νέου τὸ βιβλίον τοῦ κάμνων ἐνταύτῳ σημείον νὰ ἀπομακρυνθῶ. Καὶ γοητευθεῖσα, οὕτως εἶπεν, ὑπὸ τῆς ἀσάρκου ἐκείνης χειρὸς, τὴν ὁποίαν ἔτεινε πρὸς ἐμὲ . . . ὑπήκουσα ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς γοητείας ἐκείνης, χωρὶς λέξιν νὰ προσφέρω, ἐξῆλθεν καὶ δραμοῦσα ἐκλείσθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὅπου ἀνελύθην εἰς δάκρυα. Διατί ; Ποῖον τὸ αἷτιον τῆς ἀπελπισίας μου ; Δὲν ἤξευρον, δὲν ἠδύναμην νὰ τὸ ἐξηγήσω· ἀλλὰ πρὶν ἰδῶ τὸν συζυγον ἐκεῖνον, πρὶν τὸν γνωρίσω καὶ μάθω τίς εἶνε, ἠσθανόμην τὴν ψυχὴν μου φεύγουσαν. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη συμφορὰ παρέλυσεν καὶ τὰς δυνάμεις καὶ τὸ θάρρος μου. Οἱ φίλοι μου μόνον ἠδύναντό νὰ μὲ ἐνθαρρύνουν, ὅθεν ἔδραμον πρὸς αὐτούς.

» — Φίλοι μου, τοῖς λέγω μετὰ λυγμῶν, συμβουλευσάτέ με, σώσατέ με, θέλουν νὰ μὲ ὑπανδρεύσουν.

» Ὁ Θεοβάλδος ἀνεσκήρτησε, κατόπιν ὕψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς· εἶδεν λάμποντα δάκρυα. Ὁ Κάρολος ἀπ' ἑτέρου κατέστη ὠχρὸς ὡς ὁ θάνατος, ἀλλὰ δὲν ἀπεκρίθη. Ἐγὼ νομίσασα ὅτι δὲν μὲ ἤκουσε :

» — Θέλουν νὰ μὲ ὑπανδρεύσουν, ἐπανελάθον ! Δὲν ὀμιλεῖς ! Δὲν ἀποκρίνεσαι ! Τί με συμβουλευεῖς ;

» — Δὲν συναινεῖς λοιπὸν εἰς αὐτό ; ἀνέκραξε χαιρών.

» — Προτιμῶ μυριάκις τὸν θάνατον.

» Ἠθέλησε νὰ ἀποκριθῆ, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρη φράσιν, ἐκράτησεν ἐπ' ὀλίγον τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν του, μετὰ ταῦτα προσπαθῶν νὰ συγκεντρώσῃ τὰς δυνάμεις του :

» — Ἐὰν αὕτη εἶνε ἡ θέλησις τοῦ θεοῦ σου, εἶπεν, οὔτε ὁ ὀρθὸς λόγος, οὔτε τὰ δάκρυα, οὔτε αἱ παρακλήσεις θὰ δυναθῶν νὰ τὴν νικήσουν.

» Ἡμεῖς, συναίσθανόμενοι τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων του, ἐσιωπήσαμεν, ὁ δὲ Κάρολος ἐξηκολούθησεν :

» — Οὔτε κἂν θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν ἀποτρέψω τῆς ἀποφάσεώς του, θὰ ἦτο ἀνωφελές.

» — Τί λοιπὸν σκοπεύεις νὰ πράξεις ;

» — Θὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς δύναμιν ἀνωτέραν. Θὰ ἀζητήσω τὴν ἐπαυλιν καὶ θὰ καταφύγω εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Εὐσεβείας, ὅπου εἶνε κεκλεισμένη ἡ νεωτέρη σου ἀδελφὴ κυρία Ἰσαβέλλα.

» — Καλὰ λέγεις ! ἀνέκραξα, ἄς φύγωμεν !

» — Ἀφρών· εἶπεν ὁ Θεοβάλδος σταματῶν με, πιστεύεις ὅτι ἡ ἡγουμένη τῆς μονῆς τῆς Εὐσεβείας θὰ συναινέσῃ νὰ σὲ δεχθῆ καὶ νὰ σὲ διατηρῆ, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ σου ; Μίαν λέξιν νὰ εἶπῃ καὶ ὅλων τῶν μοναστηρίων αἱ θύραι θὰ κλεισθῶν· κανεὶς δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ περιφρονήσῃ τὴν ὀργὴν του καὶ νὰ ἐναντιωθῆ κατὰ τῶν δικαίων ἀξιώσεών του, ἐπειδὴ τέλος ἔχει δικαιώματα . . . εἶσαι ἀνεψιᾶ του . . . σὲ ἀνέθρεψε.

» Δὲν εἶχον τί νὰ ἀποκριθῶ, μήτε ἐγὼ μήτε ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος ἐκυψε τότε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶπε ψυχρῶς :

» — Τότε, ὑπάρχει ἓν τελευταῖον μέσον, τὸ ὁποῖον μόνον ἐμὲ θὰ ἐκθέσῃ.

» — Καὶ ποῖον ;

» — Θὰ τὸ μάθετε μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

» Καὶ μὲ ὅλας τὰς παρακλήσεις μας δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα λόγον νὰ μᾶς τὸ εἶπῃ.

Δ'

» Τὴν ἐπομένῃν ἡ μάστιξ τοῦ ταχυδρόμου ἀντήχησεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου· μετ' ὀλίγον εἰσῆλθε μεγαλοπρεπῆς

ἄχημα προηγούντο καὶ εἶποντο ἱπποκόμοι καὶ κυναγωγοί. Ὁ θεῖός μου, ὄρθιος καὶ περιστοιχούμενος ὑφ' ὄλων τῶν οἰκετῶν, ὑπεδέχθη τὸν νεσελθόντα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς κλίμακας, τὸν ἠσπάσθη καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Μετὰ ταῦτα μοὶ εἶπον ὅτι με περιμένει. Ἐνόμισα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ καταβῶ τὴν μεγάλην λιθίνην κλίμακα, ἡ ὁποία ὠδήγει ἀπὸ τοῦ δωματίου μου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Δις ἠναγκασθὴν νὰ στηριχθῶ ἐπὶ τοῦ δρυφράκτου... Τέλος συνεικέντρωσα τὰς δυνάμεις μου καὶ εἰσήλθον με τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὰ κάτω καὶ μόλις ἰσταμένη ἐπὶ τῶν ποδῶν μου. Ὁ θεῖός μου με παρουσίασεν εἰς τὸν κόμητα Πόπολι, ὁ ὁποῖος πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐκληρονόμησε τὸν πατέρα του, τὸν πλουσιώτερον ἄρχοντα τῆς χώρας. Ἀλλὰ τί ἠσθάνθη, δίκαιε Θεέ, ἀναγνωρίζουσα τὸν τραχὺν καὶ ἄγριον Ὁδοάρδον, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο περιπτῶ ἐτῶν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνην θέσιν βαναύσως με ἐξύβρισε καὶ ἐπλήγωσεν ἀνακόπως ἄοπλον καὶ ἀνυπεράσπιστον;

» Ὁ κόμης Πόπολι με ἐχαιρέτισεν εὐσεβάστως μετὰ ταῦτα ἐστράφη πρὸς τὸν θεῖόν μου, ὁ ὁποῖος τῷ εἶπε μετὰ ψυχρότητος :

» — Ἔστω, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὸ παρεκκλησίον τῆς ἐπαύλεως ὁ ἱερεὺς μου θὰ εὐλογῆσῃ τὸν γάμον αὐτόν.

» — Ὁ δὲ κόμης ἀπεκρίθη ὑποκλινόμενος.

» — Ὅπως ἀγαπᾶτε, ὑψηλότατε.

» Ἀγανακτήσασα διὰ τὸν ἐγωϊσμόν καὶ τὴν τυραννίαν ἐκείνην καὶ πεπεισμένη ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἀπέναντι τῆς ἀνηλεοῦς θελήσεως τοῦ θεοῦ μου ἡ εὐτυχία μου δὲν ἐλογίζετο καθόλου, ὠρξίσθη ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γείνω σύζυγος τοῦ κόμητος Πόπολι.

» Ὁ Κάρολος, ἐξ ἄλλου, ἦτο ἡρεμὸς καὶ γαλήνιος καὶ ἐφαίνετο πλήρης ἐλπίδων ἐκ τοῦ νέου μέσου, τὸ ὁποῖον συνέλαβε καὶ τὸ ὁποῖον ἐκρυσπε.

» Μετ' ὀλίγας ὅμως ἡμέρας τὸ θάρρος αὐτοῦ τὸν ἐγκατέλιπε, κατηφῆς καὶ σιωπηλός, ἔγεινε τὸ παίγιον ἐσχάτης ἀπελπισίας.

» — Δὲν δύναμαι πλέον νὰ σὲ σώσω, με εἶπε, δὲν δύναμαι οὔτε νὰ ἀποθάνω ὑπὲρ τῆς εὐσεργετιᾶς μου. Εὗρον τὸν κόμητα Πόπολι, καὶ χωρὶς νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά σας, οὐδὲ νὰ σας ἐκθέσω, τοῦ ὑπενθύμισα ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν τὸν ἐξύβρισα, προσφέρων εἰς αὐτὸν ἤδη ἱκανοποίησιν ἐντιμοτέραν. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἐδέχετο, ἐπειδὴ λέγουσι ὅτι εἶνε ἀνδρείος· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἢ θὰ τὸν ἐφόνευον ἢ θὰ με ἐφόνευε. Θὰ ἐμπόδιζον τὴν δυστυχίαν σας ἢ δὲν θὰ ἤμην μάρτυς αὐτῆς, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ὑπὲρ ὑμῶν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ ἀτυχῆς Κάρολος. Ἀλλ' ἠρνήθη ὑπεροπτικῶς, ἐρωτῶν με ποῖος ἤμην... ποῖος ἤμην, κυρία!... ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνω!... Συνεβουλεύθην καὶ ἄλλους καὶ φαίνεται ὅτι ἔχει δίκαιον. Φαίνεται ὅτι ἐγώ, ἄγνωστος, ὄρφανός, νόθος ἴσως, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ φονευθῶ ὑπὸ χειρὸς εὐγενοῦς... ὑπὸ τοῦ κόμητος Πόπολι. Φαίνεται ὅτι καὶ τὸ νὰ τολμήσῃ νὰ ζητήσῃ τις τὴν τιμὴν αὐτὴν εἶνε ἐγκλημα, διότι ὁ θεῖός σας με δίκαιε.

» — Σέ, Κάρολε;

» — Ναί, πρέπει νὰ φύγῃ ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν, δηλαδὴ τὴν προτεραίαν τοῦ γάμου σου.

» Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς ὁ Θεοβάλδος, καὶ ἐρρίφθημεν κλαίοντες εἰς τὰς ἀγκάλας του.

» — Ἐφόντι, εἶπε μίγνων τὰ δάκρυά του μετὰ τῶν ἰδίων μας, τφόντι, εἶσθε πολὺ δυστυχεῖς...

» Καὶ ἡ συγκεκινημένη του φωνὴ ἐπροσπάθει νὰ μᾶς δώσῃ ἐλπίδας, τὰς ὁποίας αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν εἶχεν, ἐνόων πρὸς τὰς παρηγορίας τῆς φιλίας καὶ τὰς τῆς θρησκείας.

» Τὸν ἐβλεπον ἐπὶ ἡμέρας δύο κατὰ συνέχειαν προσπαθοῦντα νὰ καταπραύνη τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Καρόλου, ὁ ὁποῖος παραδεδομένος εἰς τὴν λύπην του δὲν ἤθελε τίποτε νὰ ἀκούσῃ. Τέλος ἡ μανία του κατηνάσθη καὶ αἴφνης κατέπαυσε· ἀλλὰ σκεπτικὸς καὶ κατηφῆς, δὲν ὠμίλει πλέον μῆτε εἰς τὸν Θεοβάλδον μῆτε εἰς ἐμέ. Ἐφαίνετο ὅτι ἐμελέτα ἀπαίσιον σχέδιον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατείχετο καὶ ἕνεκα τοῦ ὁποίου καὶ τοὺς φίλους τοῦ ἐλησμόνει. Αἱ ἡμέραι ἐν τούτοις παρήρχοντο καὶ ἔφθασεν ἡ προτεραία τοῦ γάμου μου.

» Ὁ Θεοβάλδος ἐμφανίζεται ὠχρὸς καὶ τὴν ὄψιν ἡλλοιωμένος.

» — Ἰωάννα, μοὶ εἶπε, πρέπει νὰ σώσωμεν τὸν Κάρολον, νὰ σώσωμεν τὴν ψυχὴν του. Σήμερον τὸ πρωὶ ἦλθε πρὸς ἐμέ ὄχι ὡς πρὸς φίλον του, ἀλλ' ὡς πρὸς λειτουργόν τῆς θρησκείας καὶ με παρεκάλει νὰ τὸν ἀγιάσω καὶ νὰ τῷ δώσω τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του, τὴν ὁποίαν ὅμως τῷ ἠρνήθην, ἐπειδὴ μελετᾷ νὰ ἐκτελέσῃ ἐγκλημα!...

» — Αὐτός, ἀνέραξ;

» — Ναί... ἐγκλημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπισύρει τὴν αἰωνίαν κόλασιν. Μὴ τὸν κατακρίνης, κυρία, μὴ τὸν ἐπιβαρύνῃς διὰ τῆς ὀργῆς σου... Θέλει νὰ αὐτοκτονήσῃ.

» Ἀφῆκα κραυγὴν καὶ ἠσθάνθη τὸ ψῆχος τοῦ θανάτου διερχόμενον ἀπὸ τὰς φλέβας μου.

» — Νὰ αὐτοκτονήσῃ! ἀνέραξ, καὶ διατί;

» — Διατί; ἐπανελάθεν ὁ Θεοβάλδος θλίβων τὰς χεῖράς μου μετὰ τῶν παγωμένων του χειρῶν... δὲν ἤξεύρω πῶς νὰ σοὶ τὸ εἶπω... καὶ ὅμως εἶνε ἀνάγκη... πρέπει.

» Καὶ λέγων ταῦτα, ψυχρὸς ἰδρὼς κατέρρεεν ἐκ τοῦ ὠχρῶ μετώπου του.

» — Τελείονε! Τελείονε!...

» — Ἄκουσε λοιπὸν ἐπανελάθε χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ τελευταίαν καταβάλλων προσπαθειαν, εἰς ἐμέ μόνον τὸ ἐνεπιστεῦθη καὶ σὺ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ μάθῃς... Σὲ ἀγαπᾷ ὡς μανιακός! Σὲ ἀγαπᾷ... Ἰδοὺ διατί θέλει νὰ αὐτοκτονήσῃ! Ἰδοὺ διατί θὰ ἐπισύρῃ τὴν κατάραν ἐφ' ἑαυτοῦ.

» — Ἄ! ἀνέραξ, τότε θὰ ἀποθάνω καὶ μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ συμμερίζομαι τὰ αἰσθήματά του.

» — Σὺ, Ἰωάννα, νὰ ἀποθάνῃς;

» Μετὰ ταῦτα χαμηλόνων τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ μὴ τολμών νὰ με ἀτενίσῃ ὑπέλαθε με φωνὴν ὑποτρέμουσαν.

» — Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν καὶ σὺ;

» Ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του. Ὁ Θεοβάλδος μετὰ τινῶν στιγμῶν σιωπῆς, ἐρρίψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα πλήρες ἀγαθότητος.

» — Κόρη μου, εἶπε, (πρώτην φορὰν τότε με ὠνόμαζε τριουτοτρόπως, ἐπιτρέποντος τοῦτο τοῦ ἱεροῦ ἐπαγγέλματός του), κόρη μου, εἶθε νὰ δυνηθῶ νὰ ἀποκαρῶνω ἀπὸ σέ καὶ στρέψω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ὅλα τὰ δεινὰ τὰ ἐπαπειλοῦντά ἀμφοτέρους ὑμᾶς. Ἵπασχέθητι μόνον νὰ παραιτήσῃς τὰς ἰδέας αὐτὰς τοῦ θανάτου, ἰδέας ἐνόχους, αἱ ὁποῖαι κλείουν ἐνώπιόν

σου τὰς θύρας τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ἐπιθυμῶ μίαν ἡμέραν νὰ σὲ ἐπανεύρω :

» — Ἄλλὰ τότε τί νὰ πράξωμεν ;

» — Ἰπάρχει ἐν μέσῳ, ὑπέλαθε μετὰ συγκινήσεως, ἐὰν ἀγαπᾷς τὸν Κάρολον, ἐὰν δύνασαι, χάριν αὐτοῦ, νὰ περιφρονήσης καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ σου, καὶ τὸ ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς λύπας καὶ τὴν πενίαν ἴσως.

» — Εἶμαι ἐτοιμῆ.

» — Ἐστω λοιπὸν δὲν πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ σοὶ δώσω παρομοίαν συμβουλὴν... Πρόκειται ὅμως περὶ τῆς ψυχῆς σου...

» Διεκόπη ὡς νὰ τὸν ἐρόβιζε τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ μοὶ προτείνη.

» — Ἄλλ' ὁ θεὸς θὰ συγχωρήσῃ, ἐλπίζω, ἐν σφάλμα περισσότερον ἐνὸς ἐγκλήματος... νυμφεύθητι τὸν Κάρολον κρυφίως ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ βωμοῦ.

» — Καὶ τίς θὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς ἐνώσῃ, ἐκτιθέμενος οὕτω κατὰ τῆς ἐκδικήσεως τοῦ θεοῦ μου καὶ τῆς οἰκογενείας μου ;

» — Ἐγὼ, εἶπε.

» Μὴ εὐρίσκουσα φράσεις διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκαλὰς του.

» — Πόθεν προέρχεται ἡ ἐκπληξίς σου ; Ἐξηκολούθησε δὲν σοὶ ἔλεγον πρό τινων ἐτῶν ὅτι ἐγὼ ὁ ἀτυχὴς θὰ σὰς ἐπροστάτευον μίαν ἡμέραν ;

» Δὲν εἴχουμεν καιρὸν νὰ χάσωμεν, ἐπειδὴ ὁ γάμος μου μετὰ τοῦ κόμητος Πόπολι προσδιώρισθη διὰ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπαύριον. Συνεφωνήθη λοιπὸν, τὸ μεσονύκτιον τῆς αὐτῆς ἐσπέρας ὁ Κάρολος καὶ ἐγὼ νὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἐπαύλειος καὶ ἐκεῖ ὁ Θεοβάλλδος νὰ μᾶς ἐνώσῃ, μετὰ τὸν γάμον δὲ νὰ ὑπομείνωμεν καὶ οἱ τρεῖς μετὰ καρτερίας τὴν ὀργὴν τοῦ δουκὸς τῆς Ἄρκου, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ μᾶς διώξῃ, νὰ μᾶς ἀποκληρώσῃ, ἀλλ' ὄχι καὶ νὰ μᾶς χωρίσῃ.

» Μετὰ τὸ γεῦμα ἤμεθα συνηγμένοι εἰς τὴν αἴθουσαν, τῆς ὁποίας αἱ ὑλόφρακτοι θύραι ἐβλέπον πρὸς τὸν κήπον· ὁ κόμης Πόπολι πλησίον μου καθήμενος ἐδείκνυεν εὐπροσηγορίαν ὅσῃν αἱ θρησκευτικαὶ αὐτοῦ ἔξεις τῷ ἐπέτρεπον. Ὁ Κάρολος εἰσέρχεται καὶ ἐκ τῶν ἀκτινοβολούντων ὀφθαλμῶν του ἠνόησα ὅτι ὁ Θεοβάλλδος τὸν εἰδοποίησεν. Ἦρχετο νὰ λάβῃ ἄδειαν ἀπὸ τὸν θεῖόν μου, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Ἐχαιρέτισε τὸν κόμητα μετὰ ψυχρότητος, καὶ ἐπλησίασε πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ, καὶ ἐνώ ἐφερε τὴν χεῖρά μου εἰς τὰ χεῖλη του :

» — Ἀπόψε τὸ μεσονύκτιον... τῷ εἶπον χαμηλοφώνως.

» — Τὸ μεσονύκτιον ! ἀπεκρίθη θλίβων τὴν χεῖρά μου καὶ παρατηρῶν με μὲ βλέμμα εὐγνωμοσύνης καὶ ἐρωτος !

» Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῷ εἶπον ὅτι ἀνθρωπὸς τις κακῶς ἐνδεδυμένος τὸν περιέμενεν εἰς τὸν κήπον.

» Μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης εἶδον καὶ τοὺς δύο προχωροῦντας διὰ τῆς μακρᾶς ἀναδενδράδος. Δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τὴν φυσιογνωμίαν καὶ ὁμοίως τὸ ἦθος καὶ ἡ στάσις δὲν μοὶ ἦσαν ἀγνωστα καὶ μοὶ ἀνεκάλουν ἀναμνήσεις ἀμφιβόλους καὶ σκοτεινάς. Ἀμφότερα συνωμίουν μετὰ ζωρότητος, ἐφαίνετο δ' εἰς τὰ κινήματα καὶ τὸ βᾶδισμα τοῦ Καρόλου ταραχὴ καὶ συγκινήσεις, ἡ ὁποία μὲ ἀνησυχεῖ πολὺ μὴ δυναμένη νὰ τὴν ἐξηγήσω, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον τὸ ἐσπέρας δὲν ἐφάνη ποσὸς εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον, ἔλεγον κατ' ἐμαυτὴν παρατηροῦσα τὸ ὡρολόγιον, μετ'

ὀλίγον θὰ μάθω διὰ τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν ἐπίσκεψιν.

» Πρὸς μεγάλην μου τέλος χαρὰν, ἀπεσύρθησαν ὅλοι εἰς τὰ δωμάτια των. Ἐγὼ ἔμεινα εἰς τὸ εὐκτήριον μου, καὶ ὅταν τὸ ὡρολόγιον τοῦ πύργου ἐσήμαινε μεσονύκτιον ἤμην ἤδη εἰς τὸ παρεκκλήσιον.

» Ἄλλος εἶχε προηγηθῆ.

» — Εἶσαι σύ, Κάρολε ; ἠρώτησα.

» — Ὅχι, κόρη μου, ἀπήντησε φωνὴ τις τρέμουσα.

» Ἦτο ὁ Θεοβάλλδος.

» Εἰς μάτην περιεμένομεν ἡ ἡμέρα ἤδη ὑπέφωσκεν, ἀλλ' ὁ Κάρολος δὲν ἐφάνη.

Ἡ ἐπομένη καὶ αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι περῆλθον καὶ δὲν τὸν ἐπανίδομεν πλέον.

Ε'

» Ἡ ἀπουσία τοῦ Καρόλου, ἤξηκολούθησεν ἡ κόμησσα, ἡ μυστηριώδης καὶ οὕτως ἀπροσδόκητος ἀναχώρησις του μᾶς ἐπάγωσαν ἐκ τρόμου· ἐγένεον ἄρα γε θυμὰ ἐνδρόα; Μήπως τὰ σχέδιά μας ἀνεκαλύφθησαν ; μήπως ἡ ζηλοτυπία ἀντεραστοῦ ἐμίσθωσε ὁλοφόνους ; ἢ μήπως, τέλος, ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ ἰσχυρὸς τοῦ δουκὸς τῆς Ἄρκου τὸν ἐστέρησεν τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸν ἐρρίψαν ἐντὸς εἰρκτῆς ;

» Ἐματαιοποιουμέναι εἰς εἰκασίας καὶ ἐρεῦνας ἀνωφελεῖς, ἐπειδὴ ὅλαι αἱ ἀναζητήσεις τοῦ Θεοβάλλδος ἦσαν μάταιαι καὶ εἰς οὐδὲν συμπέρασμα ἔληξαν. Ἄφ' ἐτέρου οὔτε ὁ κόμης Πόπολι, οὔτε ὁ δουξ τῆς Ἄρκου ἐξέφραζον τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν δὲν ὠργίσθησαν καθόλου κατὰ τοῦ Θεοβάλλδος, οὔτε τὰς συνεντεύξεις μας ἠμποδίσαν, καίτοι δὲ παρωργισμένοι κατὰ τῆς ἀντιστασεώς μου, ἐφαίνοντο ὅμως ἀποδίδοντες αὐτὴν εἰς τὴν ἀποστροφὴν μου κατὰ τῆς ὑπανδρίας. Κατῶρθωσα οὖν ἰκεσιῶν καὶ δακρύων νὰ λάβω τρίμηνον ἄδειαν, ὀρισθεῖσα, ὅτι ἄμα ἡ προθεσμία φθάσῃ θὰ ὑπακούσω... Καὶ ὅταν ἡ ὀλεθρία αὕτη ἡμέρα ἐφθασεν εἰς μάτην πλέον διὰ νέων παρακλήσεων ἐζήτησα ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν, ὦφειλον, νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ θεοῦ μου, εἰς τὰς ὑποσχέσεις μου, εἰς τὸν δοθέντα ὄρκον... φεῦ ! καὶ εἰς τὸ πεπρωμένον μου, τὸ οὔτε ὑπὸ θεῶν, οὔτε ὑπὸ ἀνθρώπων δυνάμενον πλέον νὰ μετατραπῆ.

» Τὸ λογικόν μου ἐσταμάτησεν, ἡ καρδίκα μου διερράγη, ἡ ἐλευθερία μάνη μοὶ ἔμενεν... ὁ δουξ τῆς Ἄρκου μοὶ τὴν ἀφήρεσε καὶ αὐτὴν. Ἐγεῖνα κόμησσα Πόπολι.

» Ὁ θεὸς μου εὐχαριστήθεις τρόπον τινὰ ἐκ τῆς τυραννικῆς ἐκείνης πράξεώς του, ἡ ὁποία μὲ ἔκαμε τοῦ λοιποῦ δυστυχῆ, καὶ ὡσεὶ περιέμενε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀπέθανε κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ συνοικεσίου ἔτος, ἀφῆσας ἡμᾶς κληρονόμους ὅλης τῆς περιουσίας του. Οὐδεμίαν ἐπῆλθεν εἰς τὴν τύχην μου μεταβολή. Οὐδεμίαν περὶ τοῦ Καρόλου εἰδήσις. Ἐὰν καθὼς ἐπιστεύομεν, ἦτο φυλακισμένος κατ' αἴτησιν τοῦ δουκὸς τῆς Ἄρκου, ὁ θάνατός του ἔπρεπε νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν· ἀλλ' οὐχ' ἦπτον δὲν ἐφάνη καὶ ὁ Θεοβάλλδος εἶπε μετ' ἀπελπισίας :

» — Τετέλεσται, ὁ φίλος μᾶς δὲν ὑπάρχει πλέον.

» Τότε τὸν ἐθρηνήσαμεν, ἐπενθίσσαμεν, καὶ ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα τοῦ κήπου ἐκείνην, ὅπου ἄλλοτε ἐκαθήμεθα, ἀνηγειράμεν λίθον ἐπιτύμβιον, μυστηριώδη, ὡς τὴν τύχην του,

ἄνευ ἐπιγραφῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ μνημείου ἐκείνου τοῦ ἐστερημένου λειψάνων, ἀλλὰ πλήρους ἀναμνήσεων, ἐπερευόμεθα κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν ὅπως ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ, προσευχηθῶμεν καὶ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν ἡμέραν ἣ ἡποία θὰ μᾶς συνήνου.

» Τρία ἔτη παρήλθον οὕτω πλησίον συζύγου κατεχομένου ὑπὸ κτηνωδῶν καὶ ὀργίλων παθῶν, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ καρδία δὲν ἦτο ὅσον ἐνόμιζον σκληρά. Ὅλα τὰ ἐλαττώματά του προήρχοντο ἐκ τῆς ἀνατροφῆς του, ἢ μᾶλλον ἐκ τῆς παντελοῦς αὐτῆς ἐλλείψεως. Ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ ἔπαρσις ἦσαν συνέπεια τῆς ἐντελοῦς ἀμαθείας του. Καὶ ὅταν ὁ Θεοβάλδος ἐπιδεξίως καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν ἔκχευε διὰ τῆς ἀνεξαντλήτου αὐτοῦ ὑπομονῆς, νὰ συναίσθανθῆ ὅτι ἦτο ἀμαθής, ἤρχισε νὰ ἔχη περισσοτέραν πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν. Ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου προσεπάθουν νὰ μετριάσω τὰς ἀγρίας καὶ παρφόρους του ὁρμάς, τὰς ὁποίας καὶ αὐτοὶ οἱ γλυκεῖς μου τρόποι δὲν κατόρθουν πάντοτε νὰ τὰς ἰσχυρίζουν. Οἱ θεαταὶ τῶν βιαιοπραγιῶν του μὲ ἴσχυρον διὰ τὰ δεινὰ πρὸς τὰ ὁποία ὀλίγον συνεκινούμην· ἐθαύμαζον τὴν καρτερίαν μου, ἣ ἡποία ὅμως πραγματικῶς ἦτο ἀδιαφορία· ἐπειδὴ αἱ μεγάλαι συμφοραὶ μὲ καθίστων ἀναίσθητον πρὸς τὰς λύπας. Τοῦ Θεοβάλδου ἡ θλιψὶς ἠῤῥαζεν ὅσημέραι. Ἡ θεία τοῦ πύργου τὸν ἠνώχλει, ὁ ἀὴρ τὸν ὁποῖον ἀνέπνευεν, ἔβλαπτε τὴν ὑγίειαν του, καὶ ἐὰν δὲν ἀνεχαιτίζετο ὑπὸ τῆς πασχούσης ὑγείας μου, πρὸ πολλοῦ θὰ ἀπεμακρύνετο. Κατηγῆς καὶ σιωπηλός, ἀπέφευγε πᾶσαν διασκέδασιν οὐδὲ τῆς σπουδῆς αὐτῆς ἐξαιρουμένης, καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὰ θρησκευτικὰ ἀτήρχετο ἡμέρας καὶ νύκτας ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ βωμοῦ. Ἀπαντες ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς ἄγιον, καὶ ὁ σύζυγός μου αὐτὸς ἐσέβετο τὴν ἔξοχον αὐτὴν ἀρετὴν, ἣ ἡποία τὸν ἀνεδείκνεν ὑπέριτόν μας, καὶ ὅτε ἐγὼ ἐξαιρετικῶς κατηγόρουν τὴν αὐταπάρησιν ἐκείνην, διότι μοὶ ἐστῆρι τὸν φίλον μου, ἐκεῖνος ἐπανήρχετο καὶ ἡ αὐστηρὰ φυσιογνωμία του, καὶ οἱ στυγνοὶ ὀφθαλμοὶ του ἐκνεύρισκον πρὸς στιγμὴν οἱ ἐμὲ τὸ μειδιᾶμα, ἢ τὰ δάκρυα.

» Ὁ κόμης Πόπολι ἐπεσκέπτετο ἀπὸ τινων μνηῶν συνεχέστερον τοὺς γείτονας εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὸν ἐπεσκέπτοντο καὶ συνδιελέγοντο μυστικῶς. Τελευταῖον, μετὰ μεγάλης μου ἐκπλήξεως, παρετήρησα ὅτι ἀντικείμενον τῶν ἐνασχολήσεών του δὲν ἦτο πλέον ἡ θήρα. Πολλάκις μάλιστα μοὶ εἶδεν νὰ τῷ γράφω καὶ νὰ τῷ μεταφράζω ἐπιστολάς ἀπευθυνόμενας πρὸς διαφόρους ἄρχοντας τῆς Γερμανίας, ἐπιστολάς ἀσημάντους, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ὑποκρυπτούσας ἔνοιαν, τὴν ἡποίαν, ἐπειδὴ ὀλίγον μὲ ἐνδιέφερε, δὲν ἐζήτουν καὶ νὰ γνωρίσω.

» Ἄλλως τε, εὐκόλως ἐφαίνετο ὅτι ὁ κόμης Πόπολι, ἦτο προκατειλημμένος ὑπὸ σχεδίου τινός, ἐπειδὴ, μὲ ὅλας τὰς προσπάθειάς ὅπως φανῆ εὐθυμῶς, ἤρχοντο στιγμὰι κατὰ τὰς ὁποίας τὸ μέτωπόν του ἐρρυτιδούτο καὶ συνεσπῶντο αἱ ὀφρῦς του· τέλος ὁμοιάζεν ἄνθρωπον βλάβως σκεπτόμενον πρᾶγμα ὅλως ἀσύνηθες εἰς αὐτόν.

» Ὅταν ἀνέφερον περὶ τούτου εἰς τὸν Θεοβάλδον ἐκεῖνος μὲ ἤλεγχεν ὡς φαντασιόκοπον καὶ δὲν ἤθελε νὰ μὲ πιστεύσῃ.

» Μίαν ἐσπέραν ἔρχεται πρὸς ἐμὲ μὲ ἦθος τεταραχμένον.

» — Ἰωάννα, μὲ λέγει, ἐδῶ συμβαίνουν πράγματα παράδοξα, εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου ὑπάρχει σωρὸς ὀπλων.

» — Ὅπλων θήρας;

» — Ὅχι, ἡ χρῆσις των εἶνε διαφορετικὴ, καὶ ἔπειτα, ἀπόψε

ἐνθ' ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ χωρίον, ὅπου πρὸ μικροῦ ἐκινώνοισα ἓνα ἀσθενῆ, μὲ πλησιάζει εἰς τὸ μέσον τοῦ ὄσους ἀνθρώπος περιτυλιγμένος εἰς μανδύαν καὶ μὲ λέγει χαμηλῆ τῆ φωνῆ·

» — Κύριε ἐφημέριε, λάβε τὴν κυρίαν κόμησσαν καὶ φύγετε αὐτὴν τὴν νύκτα ἀπὸ τὸν πύργον, ἐπειδὴ κινδυνεύει ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ ζωὴ της, ἐὰν μείνῃ, αὐρίον δὲν θὰ εἴσθε πλέον εἰς καιρόν. Καὶ ἔφυγε τρέχων.

» — Ὅθ' ἦτο βέβαια κανεῖς, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ σὰς φεβήσῃ.

» — Ὅχι, ὄχι, εἶπε ἄμνων τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐπειδὴ νομίζω ὅτι ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ ἀγαπητοῦ μου Καρόλου, ὁ ὁποῖος ἐπανήρχετο διὰ νὰ σὰς σώσῃ.

» — Τοῦ Καρόλου! ἀνέκραξεν, εἶνε ἀδύνατον.

» — Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐσυλλογίσθην καὶ ὅμως ἡ καρδία μου ἐπκλλεν ὡς νὰ ἦτο αὐτός. Ὅταν λοιπὸν ἀπεμακρύνθη, ἀφου πρῶτον μοῦ ἔθλιψε τὴν χεῖρα, ἐφώνασα: «Κάρολε, Κάρολε». Ἐσταμάτησε, τότε ἐνόμισα ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ καὶ θὰ ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀφήσας ληπηρὰν κραυγὴν, ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

» Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ποῖαν ταραχὴν μοὶ ἐπροξένησεν ἡ διήγησις ἐκείνη. Ἀλλὰ διατί, ἔλεγον, νὰ φύγωμεν αὐτὴν τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἐπαυλιν, εἰς τὴν ἡποίαν εὐρισκόμεθα ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ὅπου πολυάριθμοι ὑπηρεταὶ ἠδύνατο νὰ μᾶς ὑπερασπισθῶσι· τὸ κίνημα ἐκεῖνο μοὶ ἐφαίνετο λίαν ἄτοπον, καὶ ἤρχισα νὰ δισταζῶ καὶ περὶ τῶν λοιπῶν.

» Ἐν τούτοις, διὰ νὰ ἔχω καθαρὰν τὴν συνείδησιν, ἔστειλα νὰ ζητήσουν τὸν σύζυγόν μου. Ἐσήμαινε μεσονύκτιον καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε ἐπιστρέψῃ. Διέταξα τότε νὰ μὲ εἰδοποιήσουν ὅταν ἐπιστρέψῃ. Ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὁ κόμης δὲν ἐφάνη μᾶς κατέλαθε τότε ἀνησυχία καὶ ἅμα ἐφάνη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀπεφάσισα νὰ ἀποστείλω πρὸς ἀναζήτησιν του. Αἱ θύραι τῆς ἐπαύλεως ἐφυλάττοντο ὑπὸ στρατιωτῶν Ἰσπανῶν. Ἀξιώματικὸς τις ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου καὶ εἶπε μετὰ σεβασμοῦ·

» — Ἐρχομαι νὰ ἐκτελέσω ἐντολὴν δυσχεροῦτον· ἔχω ἀταγὴν νὰ σὰς συλλάβω.

» — Ἐμὲ, κύριε;

» — Μάλιστα, ὑμᾶς, τὴν κόμησσαν Πόπολι.

» — Καὶ μὲ ποῖον δικαίωμα;

» — Ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως.

» Ὄφειλον νὰ ὑπακούσω, καὶ ἀνέβην εἰς τὸ ὄχημα, τὸ ὁποῖον μὲ περιέμενεν. Ἐπίσης συνέλθον καὶ τὸν κόμητα Πόπολι, κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός, εἰς τὴν οἰκίαν συνενόχου του εὐγενοῦς καὶ γείτονός του.

» Ἰδοῦ ποῖον ἦτο τὸ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον τότε δὲν ἐγνώριζον, ἀλλὰ κατόπιν ἔμαθον.

Σ'

» Ὁ κόμης Πόπολι, κύριος μεγάλης περιουσίας ἀξιοθέτησις καὶ διὰ τῆς περιουσίας τοῦ δουκὸς τῆς Ἀρκου, τοῦ θείου μου, ἐνόμισεν ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ πλοῦτος ἠδύνατο νὰ ἐλθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Ποτὲ δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἔχουσι καὶ σημασίαν τὰ πλεονεκτήματα· διὰ τοῦτο ὠργίσθη ὅτι τὸσην ὀλίγην σπουδαιότητα ἀπέδιδεν εἰς αὐτόν ἡ αὐτὴ τῆς Ἰσπανίας, καὶ τὸν ἄφροναν περιωρισμένον εἰς τὰ

κτήματά του, ἐνῶ ἐκεῖνος ὠνευροπόλει τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς Νεαπόλεως καὶ ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνθρώπου μὲ βαρύντητά. Ἡθελῆσε τότε νὰ προδώσῃ εἰς τοὺς αὐτοκρατορικοὺς τὴν Νεάπολιν δυσχεραίνουσαν ὑπὸ τὸν Ἰσπανικὸν ζυγόν. Τὴν μνησικακίαν τοῦ μετέδωκε καὶ εἰς πλείστους τῶν περὶ εὐγενῶν, τῶν ὁποίων ἐνομιζέτο ἀρχηγός, ἐνῶ πραγματικῶς ἦτο ὄργανον αὐτῶν, διότι ἐὰν ἐπετύγχανον, αὐτοὶ ἤθελον ἀπολαύσει ὅλων τῶν καρπῶν συνωμοσίας, τῆς ὁποίας ὅλους τοὺς κινδύνους διέτρεχεν ὁ κόμης Πόπολι.

«Ὅπως δὴποτε ἡ συνωμοσία ἦτο φανερά, αἱ ἀποδείξεις πολλαὶ καὶ οἱ δικασταὶ σύμφωνοι. . . Ἄλλ' ἡ κοινὴ γνώμη ἐξεφράσθη τόσῳ διστακτικῶς περὶ τῆς ἱκανότητος καὶ δεξιότητος τοῦ Πόπολι, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθοῦν ὅτι ὑπ' αὐτοῦ συνελήφθη τοιαύτη ἐπιχείρησις, καὶ οὕτως ἀπεδόθη εἰς ἐμὲ ὅλον αὐτῆς τὸ κλέος. Διὰ τῶν προτροπῶν καὶ τῆς ἐπιρροῆς μου, ἔλεγον, ἔσυρον αὐτὸν εἰς τὴν συνωμοσίαν ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἐγὼ ἤμην ἡ ψυχὴ καὶ ὁ ἀρχηγός. Καὶ ὅμως εἰς ἄλλους δικαστὰς ὀλιγώτερον προκατειλημμένους ἤθελον φανῆ ἀρκούσαι ἀποδείξεις αἱ ἰδιόχειροί μου ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας εἶχον συλλάβει. Γνωρίζετε τὴν ἐκδοκίαν τῆς δίκης αὐτῆς, τόσῳ κοινῆς κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν. Ἡξέυρετε ἀκόμη ὅτι κατεδικάσθημεν εἰς θάνατον· ἀλλ' ἰδοὺ τί δὲν γνωρίζετε.

«Οἱ δικασταὶ οἰκτείνοντες τὴν νεότητά μου, ἐξητήσαντο ὑπὲρ ἡμῶν ἀπὸ τὴν αὐλὴν τῆς Μαδρίτης τὴν βασιλικὴν χάριν, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὅθεν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ὤρισθη διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Γεναρίου· τὴν προτεραιὴν λοιπὸν παρεκάλεσα νὰ μοὶ ἐπιτρέψουν δύο τινά, τὰ ὅποια καὶ μοὶ παρεχώρησαν· πρῶτον, νὰ ἴδω καὶ ἀσπασθῶ τὴν νεωτέραν μου ἀδελφὴν, ἡ ὁποία πρὸ ἔτους ἀποσυρθεῖσα τοῦ μοναστηρίου, ἠναγκάσθη πάλιν πρὸ ὀλίγου νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτό· καὶ δευτέρον, νὰ ἐκλέξω τὸν πνευματικόν μου. Μοὶ ἀπεκρίθησαν ὅτι ἱερεὺς τις, εὐρισκόμενος πλησίον τῆς θύρας τῆς φυλακῆς ἐζήτηε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ. Ποῖος ἄλλος θὰ ἦτο ἐσυλλογίσθη, ἐκτὸς τοῦ Θεοβάλλου; . . . δὲν ἠπατώμην.

«Εἰσῆλθε μὲ τὴν κεφαλὴν ἀνωρθωμένην καὶ τὸ μέτωπον ἀκτινοβόλον, ἐνόησα παράυτα τὸ αἷτιον τῆς ἁγίας χαρᾶς, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐνεψυχοῦτο καὶ ἔδραμον πρὸς αὐτόν.

«— Φίλε μου, πάτερ μου· ἰδοὺ ἡ ἡμέρα τῆς ἀπολυτρώσεως... θὰ τὸν ἐπανίδω.

«— Ὅχι ἀκόμη, ἀπεκρίθη μὲ τὸ θλιβερόν καὶ ἐκφραστικὸν μειδίαμά του.

«Μετὰ ταῦτα στρεφόμενος πρὸς τὸν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσερχόμενον ἐπίστατὴν τῆς φυλακῆς, ἐνεχείρισε ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος διέτρεξε μετὰ ζωηρότητος, καὶ ἐκπληκτος τὴν ἀφῆκεν ἐπὶ παρακειμένης τραπέζης. Ἀνεσκίρτησα, διότι ἀνεγνώρισα γραφὴν γνωστοτάτην εἰς ἐμὲ. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις :

«Ἡ Ὑ. Μεγαλειότης χθὲς ὑπεσχέθη νὰ παραχωρήσῃ πᾶσαν αἰτησίαν μου. Ὅθεν ζητῶ παρ' Ὑμῶν τὴν χάριν ὑπὲρ τῆς κομῆσεως Πόπολι καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς.

«Ὁ ὑπογεγραμμένος

«ΚΑΡΟΛΟΣ ΒΡΟΣΚΗΣ

«Κατωτέρω ἰδιόχειρον τοῦ βασιλέως :

«Παραχωρεῖται.

«Ὑπογεγραμμένος
«ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΣ».

«Αἱ θύραι τῆς φυλακῆς ἠνοίχθησαν, ἤμειν ἐλευθεροί, ἀλλὰ ἐπὶ ζωῆς ἐξορίστοι τῆς Νεαπόλεως. Μὰς διέταττον νὰ τὴν ἐγκαταλείψωμεν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, ἡ δὲ περιουσία μας ὅλη ἐδημεύετο. Καὶ ὁ μὲν κόμης ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς μας, ἐγὼ δὲ μὲ καρδίαν πάλλουσαν ὑπὸ χαρᾶς καὶ φόβου, ἐκλείσθη μετὰ τοῦ Θεοβάλλου.

«— Ζῆ; ἀνέκραξα, ζῆ;

«— Ναί, κυρία, τὸν εἶδον, τὸν ἐνηγκαλίσθη· ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔφερε τὴν ἐπιστολήν αὐτήν· δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ἐπαγρυπνῆ διὰ σὰς.

«Καὶ ἀκουσίως μου τὰ δάκρυα κατέρρεον ἐκ τῶν παρειῶν καὶ φοβερὰ ἀβεβαιοῦς μὲ ἐτάραττε καὶ κατέθλιβε τὴν καρδίαν μου.

«— Τὴν νύκτα ἐκείνην, εἶπον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ μὰς εὐλογήσῃ, ὑπεχρέωθη διὰ τῆς βίας ν' ἀπομνηκρυνθῆ;

«— Ὅχι, αὐτοπροαιρέτως ἀπεμνηκρύνθη, πιεζόμενος μόνον ὑπὸ τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

«— Μίαν ἐρώτησιν ἀκόμη, Θεοβάλλε· εἰς τὴν θέσιν του ἐὰν ἦσο ἤθελες πράξει τὸ αὐτό;

«— Ναί, κυρία.

«— Ἐπιδοκιμάζεις λοιπὸν καὶ τὴν τότε καὶ τὴν σήμερον διαγωγὴν του, τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἀπουσίαν του καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ περιβάλλον αὐτὸν μυστήριον;

«— Ναί, ἀπήντησε μὲ φωνὴν στερεὰν καὶ ἀκλόνητον, ναί, τὰ ἐπιδοκιμάζω.

«— Τώρα εἶμαι ἡσυχος! ἀνέκραξα τείνουσα εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρα· θὰ γείνω ἄξια, ὡς ἐκεῖνος τῆς ὑπολήψεώς σου, καὶ καθὼς ἐκεῖνος, οὕτω καὶ ἐγὼ, θὰ μείνω πιστὴ εἰς τὴν τιμὴν καὶ εἰς τὸ καθῆκον.

«Ὁ κόμης Πόπολι ἐμφανισθεὶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ πλοῖον ἦτο ἑτοιμον, ἔπρεπε λοιπὸν ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχιζον δι' ἐμὲ αἱ ἡμέραι τῆς ἐξορίας. Χαῖρε, λοιπὸν, πατρίς μου! ἔλεγον χύνουσα δάκρυα· χαῖρε, ὦρατε τῆς Νεαπόλεως οὐρανέ! Ἔχετε ὑγίειαν, ἀντικείμενα προσφιλή!

«Καὶ τὸ πλοῖον μὰς ἀπήγαγεν, ὡς πτωχοὺς φυγάδας καὶ ἐξορίστους, διὰ παντός... Ἡ λέξις αὕτη ἀντήχει εἰς τὰ ὠτὰ μου ὀξύτερον καὶ τῆς βοῆς τῶν κυμάτων καὶ τῶν κραυγῶν τῶν ναυτῶν, ἐνῶ μακρόθεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ὁ Θεοβάλλος ἐκίνει ἀκόμη ὡς σημεῖον ἀποχαιρετισμοῦ λευκὸν μανδύηλιον, ἕως οὗτου ἐξηφανίσθη εἰς τὴν ὁμίχλην τῆς ἐσπέρας· ἐπὶ πολὺ προσεπαθον νὰ τὸν διακρίνω καὶ ὅταν δὲν τὸν ἔβλεπον πλέον :

«— Τετέλεσται, ἐσυλλογίσθη, τετέλεσται, τοῦ λοιποῦ ἀπεμονώθη ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου.

«Καὶ μεταξὺ φίλων ὑποφέρει τις γενναιότερον τὰς περιπετειὰς τῆς τύχης, ἀλλὰ νὰ ὑπομένῃ μεγάλας συμφορὰς καὶ συμμερίζετχι αὐτὰς μετ' ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους δὲν ἀγαπᾷ, εἶνε διπλῆ βία καὶ μάλιστα ἡ πρώτη, δὲν εἶνε ἴσως σκληροτέρα τῆς δευτέρας. Ὑπεχρεούμην νὰ ὑπομένω τὰ παράπονα, τὴν δυσθυμίαν καὶ τὰς μομφὰς ἀκόμη τοῦ κόμητος Πόπολι, ἐπειδὴ τὰ πάντα ἀπέδιδεν εἰς ἐμὲ. . . ὡς καὶ τὴν πενίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε δὲν ἐγνώριζον καὶ ἡ ὁποία μὰς ἐπεσεκέφθη.

«Ἐζητήσαμεν ἄσυλον εἰς Ἀγγλίαν καὶ ἐφθάσαμεν ἐκεῖ χωρὶς πίστωσης, χωρὶς καταφύγιον, χωρὶς χρήματα, χωρὶς ἐλπίδας ἐκ τῆς δημευθείσης περιουσίας μας. Καὶ φαντάσθητε

τὴν φρίκην μου, ὅταν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμένο-
μεν, μετὰ ὀκτῶ ἡμερῶν διαμονὴν μᾶς ἐζήτησαν τὴν πληρω-
μὴν, καὶ τὰ δακτυλίδια καὶ τὰ κοσμήματα ὅσα εἶχον δὲν
ἤρκεσαν... Θὰ μᾶς ἐδίωκον λοιπὸν αἰσχρῶς: θὰ εὐρισκόμεθα
χωρὶς ἄρτον καὶ ἄσυλον... Αἴφνης φθάνει διὰ τὸν κόμητα
Πόπολι, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀκόμη ἐγνώριζε
τὴν ἀφίξιν μου, οὔτε τὴν διαμονὴν μᾶς, ἐπιστολὴ ἐκ Λονδί-
νου, διὰ τῆς ὁποίας πλαιῖος τις ὀφειλέτης τοῦ δουκὸς Ἄρκου
τοῦ θεῖου μου ἔστειλεν εἰς τὸν ἀνεψιὸν του δέκα χιλιάδας λί-
ρας στερλίνας, ὀφειλομένας πρὸ πολλοῦ.

» Ὁ κόμης ἐνόμισεν ὅτι ἡ ποσότης ἐκείνη ἔπαιον ἐξ οὐρα-
νοῦ: ἀλλ' ἐγὼ εὐκόλως ἀνεγνώρισα ἀπὸ τὸ ὕψος μάλιστα τῆς
ἐπιστολῆς, ὅτι ὁ καλύπτων οὕτω τὰς εὐεργεσίας του ὑπὸ τὸ
πρόσχημα τῆς εὐγνωμοσύνης ἦτο ὁ μόνος μου φίλος.

» Ἀποφεύγοντες τὰς πόλεις ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀποκατα-
σταθῶμεν εἰς τὴν ἐσχόνην, ἄλλως τε ἦτο ἀναγκαῖον τοῦτο διὰ
τὴν κλονουμένην ὑγίαν μου. Ὁ κόμης ἀνέθεσε τὴν φρον-
τίδα εἰς τινά, διὰ νὰ μᾶς εὕρῃ οἰκίαν μετρίαν καὶ κατάλλη-
λον, παρουσιάσθη δὲ κατὰ τύχην εὐκαιρία θαυμασία, δηλαδὴ
ἐξοχικὴ οἰκία, κειμένη εἰς τὰ περὶ χωρὰ τοῦ Λονδίνου, εἰς θέ-
σιν κατὰλληλον, μετὰ φιλοκαλίας καὶ κομψότητος διασκευα-
σμένη, μὲ διαυγῆ ὕδατα, καὶ κῆπον μεγαλοπρεπῆ, καὶ ὅλα
ταῦτα ἀντὶ μετρίας τιμῆς. Λόγδος τις ἀναχωρῶν εἰς περσι-
δαίαν, ἐπεθύμει νὰ ἐνοικιάσῃ τὴν ἔπαυλιν του καὶ οὕτως
ἡ ὑπόθεσις ἀμέσως ἐπερατώθη. Ὁ σύζυγός μου ἦτο μα-
γευμένος ἀπὸ τὴν τερπνότητα τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν ἐγὼ
θεώρησα κατὰ πρῶτον μετ' ἀδιαφορίας, μετ' ὀλίγον ὅμως
ἐξεπλάγη εὐρύθουσα τὸ δι' ἐμὲ παρασκευασθῆν σπουδαστήριον
διασκευασμένον καὶ ἠντρεπισμένον ἀπαρλλακτικῶς μὲ ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον εἶχον εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ δουκὸς τοῦ Ἄρκου, τὸ
αὐτὸ κλειδοκύμβαλον, ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ ἀγαπητὰ μου
συγγράμματα καὶ τὰ λοιπὰ βιβλία: πάντα ταῦτα ἀναμφι-
θόλως ψυχῇ γεννικῶς ἐφρόντισε νὰ τὰ ἐξαγοράσῃ, καὶ τῶρα
μοὶ ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐξορίαν μου τὰ ἀντικείμενα τὰ ἀνα-
καλοῦντα τὰς ἀναμνήσεις τῆς παρελθούσης εὐτυχίας καὶ τῆς
ἀπομεμακρυσμένης πατρίδος μου. Εὐχαριστῶ, Κάρολε, εἶπον
χαμηλοφώνως.

Z'

» Ὀλίγας ἐβδομάδας διήλθομεν οὕτως εἰς ἀνάπαυσιν καὶ
ἐρημίαν, εὐάρεστον δι' ἐμὲ, ἀλλ' ἀφόρητον εἰς τὸν σύζυγόν μου,
τὸν ποθεῦντα τὰ δάση καὶ τὰς θηρευτικὰς διασκεδάσεις του.
Δὲν ἠγάπα τὸν ἥρεμον καὶ ἄφροντι βίον, φύσει ἀνδρείος, καὶ
τοῦτο πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀπεφασίσειν, ἐξορισθεὶς διὰ
παντὸς τῆς πατρίδος του, νὰ ζητήσῃ ὑπηρεσίαν ἀπὸ τὴν
Ἀγγλίαν. Ὅθεν ὑπέβαλε τὴν αἴτησίν του εἰς τὸ ὑπουργεῖον
Γεωργίου τοῦ Β', ἀλλὰ τὴν ἀπέριψαν μὲ συνεβούλευον τότε
νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς τὴν βασίλισσαν. Διευθύνθη λοιπὸν πρὸς
τὰ ἀνάκτορα: ἡ Μεγαλειότης τῆς μετ' ὑπεδέχθη φιλοφρόνως
καὶ μοὶ ἐξέφρασεν ἐναυτῶ τὴν λύπην αὐτῆς ὅτι δὲν ἠδύνατο
νὰ δεχθῆ ὑπηρεσίαν ἀλλοδαποῦ προγεγραμμένου ἀπὸ τὴν αὐ-
λὴν τῆς Μαδρίτης, διότι θὰ ἐξετίθετο εἰς τὰς δικαίας δια-
μαρτυρίας τῆς Ἰσπανίας καὶ τοῦ ἀπεσταλμένου αὐτῆς.

» Ἀνήγγειλαν τὴν ἔλευσιν τοῦ βασιλέως, καὶ Γεώργιος ὁ
Β' εἰσῆλθε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος εὐγενοῦς νεανίου,
εὐειδοῦς τὴν ὄψιν καὶ κομψῶς ἐνδεδυμένου. Μόλις καὶ μετὰ
βίας ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως ἀναγνωρι-

σασα τὸν Κάρολον. Ἄμα μὲ εἶδεν ὠχρίσσε καὶ ἐστηρίχθη
ἐπὶ ἔδρας, ἡ δὲ βασίλισσα, τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα,
τῷ εἶπε μετ' ἀγαθότητος,

» — Κἀθῆσαι, Κάρολε.

» Ἄλλ' ἐκεῖνος προσκλίνας εὐσεβάστως ἔμεινεν ὄρθιος, ἐξ-
ακολουθῶν νὰ μὲ παρατηρῇ χωρὶς νὰ μοὶ ἀπευθύνῃ λέξιν,
ἐγὼ δὲ λαβοῦσα ἀπὸ τὰς αὐτῶν Μεγαλειότητος τὴν ἄδειαν
ἐπέστρεψα μὲ ταραχὴν ἀνεξήγητον εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐκεῖ ὁ
κόμης Πόπολι μὲ ἀνέμενεν ἀνυπομόνως, ἤρχισα τότε νὰ τῷ
διηγῶμαι τὴν κακὴν ἐκβασιν τῆς ἐπισκέψεώς μου καὶ τὴν
ὀλίγην ἐλπίδα τὴν ὁποίαν εἶχον, ὅτε ὄχημα εἰσῆλθεν εἰς τὴν
αὐλὴν καὶ αἱ θύραι τῆς αἰθούσης ἠνοιχθήσαν, καὶ παρουσιά-
ζεται ὁ Κάρολος. Ναι, ὁ Κάρολος, αὐτὸς ἤρχετο εἰς τὴν οἰ-
κίαν μου, ἐνώπιον τοῦ συζύγου μου, γαλήνιος καὶ ἀτάραχος.

» — Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν κόμητα Πόπολι, τὸ πᾶν ὀφείλω
εἰς τὰς εὐεργεσίας τοῦ δουκὸς τῆς Ἄρκου καὶ τῆς ἀνεψίας
του, ἐπαμένως μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ ἀποτίσω μίαν ἡμέ-
ραν τὸ χρέος μου. Εὐνοϊκῶς περιστάσεις συνέτειναν ἵνα ἀπο-
κτήσω φίλους εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εἰς τὸ ὑπουργεῖον, καὶ τοὺς
φίλους τούτους διέθεσα εὐνοϊκῶς ὑπὲρ ὑμῶν.

» Ὅθεν σὰς παρχωροῦμεν ἐντιμὸν ὑπηρεσίαν ἐν τῷ Ἀγ-
γλικῷ στρατῷ, ἐπειδὴ «ἡ ἀνδρία παντοῦ ἐκτιμᾶται», εἶπεν ὁ
βασιλεὺς ὑπογράφων τὸ δίπλωμα: ἐγὼ δὲ λογίζομαι εὐτυχὴς
κομίζων αὐτὸ εἰς ὑμᾶς, ἐπειδὴ ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω συγ-
γνώμην διὰ νεανικὰ σφάλματα. τὰ ὁποῖα σὰς παρχαλῶ νὰ
λησμονήσετε».

» Τόσαυτὴ δ' ἐνυπῆρχεν εἰς τὸν τόνον αὐτοῦ χρηστότης
καὶ εὐλιχρίνειν, ὥστε ὁ κόμης, μὴ δυνάμενος νὰ νικήσῃ τὴν
συγκίνησιν του, τῷ εἶπεν ἀποτόμως τὴν χεῖρα, λέγων,

» — Ἀπεναντίας, κύριε, ἐγὼ ἐσφαλα. Τῶρα τὴν χεῖρα...
καὶ τὴν φιλίαν σας. Ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦδε ἔχετε τὴν ἰδικὴν μου.

» Ἐκτοτε ὁ Κάρολος, ἐξηκολούθει νὰ συγχάξῃ εἰς τὴν οἰ-
κίαν μᾶς. Ὁρκίσθη εἰς τὸν Θεοβάλδον, μοὶ εἶπε, ποτὲ νὰ μὴ
σοὶ ἀναφέρω περὶ τοῦ ἔρωτός μου, καὶ θὰ τηρήσω τὸν ὄρκον
μου. Ἄλλ' ὠρκίσθη ἐπίσης νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ, νὰ σὲ προσ-
τατεύω, καὶ νὰ σοὶ ἀφιερῶν τὴν ζωὴν μου: βλέπεις, εἶχον τὸ
δικαίωμα τοῦτο καὶ τὸ θέτω εἰς πρᾶξιν. Θεῶρα με ὡς φίλον
... ὡς ἀδελφόν... ὁ ὁποῖος μόνην ἀπαίτησιν ἔχει νὰ σὲ βλέπῃ
... ἐπειδὴ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ σὲ βλέπω εἶνε ἀδύνατον προσ-
επαθῆσα, ἀλλ' εἰς μάτην, προτιμῶ μᾶλλον τὸν θάνατον...

» Καὶ τῶντι, καθ' ἐκάστην σχεδὸν ὁ Κάρολος μᾶς ἐπεσκέ-
πτετο, ἀλλὰ πιστὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἐξέλεγε κατὰ προ-
τίμησιν τὰς ὥρας κατὰ τὰς ὁποίας ὁ σύζυγός μου εὐρίσκετο
εἰς τὴν οἰκίαν: καὶ κανεὶς ἐκτὸς ἐμοῦ ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ
τί ἦσθάνετο.

» Ποτὲ δὲν ἀπέτεινεν οὔτε λέξιν οὔτε βλέμμα ἔρωτος: ἀλλ'
ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ταύτην συγκίνησιν, ἡ ὁποία προδίδει τὰ
πάντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀγαπωμένου, ἐκ τῆς ἀλλοιω-
σεως τῶν χαρακτήρων του, ἐκ τοῦ κατατρώγοντος αὐτὸν
κρυφίου πυρετοῦ, ἔβλεπον καὶ ἐνάσων τὰς ἀγωνίας του.

» Ἦσαν ἀναμφιβόλως μεγάλα, ἀλλ' ἡ ἀνδρεία του ἦτο
ἐτι μεγαλειτέρα. Ἀπὸ λέξεις τινὰς καὶ ὁποῖαι τῷ διέφυγον
καὶ ἐξ ὧσων ὁ Θεοβάλδος μὲ εἶπεν, ἐνόησα ὅτι τὴν στιγμὴν
κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ ἐνωθῶμεν, καθῆκον ἱερὸν καὶ κα-
τεπεῖγον, τὸ ὁποῖον ἐν ἠδυνήθη νὰ ἐνοήσω, τὸν ἀπεμακρυνεν
ἀπὸ ἡμᾶς.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

ΠΛΑΓΚΩΝ Η ΜΗΛΙΣΙΑ

Τὸ ἐγγχειρίδιον ἔρριψεν ἀμέσως ἡ Βακχίς ἐξω τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἦτο ὑπεράνω τῆς θαλάσσης· εἶτα δὲ περιβαλοῦσα τὸν τράχηλον τοῦ ἀπεγνωσμένου νέου διὰ τῶν βραχιονίων τῆς :

— Φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου! τῷ εἶπε, θά ἐπανίδης τὴν Πλαγκών, μολονότι τοῦτο δι' ἐμέ εἶνε σκληρόν, ἀνυπόφορον μαρτύριον. Ὁ ἔρωσ εἶνε ἰσχυρότερος τῆς θελήσεως τῶν θνητῶν. Σοὶ δίδω τὴν χρυσὴν μου ἄλυσιν καὶ φέρε αὐτὴν εἰς τὴν παρωρισμένην ἐρωμένην. Ἐσο εὐτυχὴς μετ' ἐκείνης καὶ ἐνθυμοῦ ἐνίοτε καὶ τὴν Βακχίδα τῆς Σάμου, ἥτις ὠραίσθη νὰ σ' ἀγαπᾷ αἰωνίως.

Ὁ Κτησίας ἐκστατικὸς ἐπὶ τῇ τσαυτῇ γενναϊότητι τῆς Βακχίδος, συνέλαβε πρὸς στιγμὴν τὴν ἀπόφασιν νὰ μείνη μετ' αὐτῆς, ἀλλ' εὐθὺς ἐνόησεν ὅτι τοῦτο ὑπερέβαινε τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του καὶ ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον, φέρων μετ' αὐτοῦ τὴν χρυσὴν ἄλυσιν καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀχαριστίας του.

Ἄμα ὁ ποῦς του ἐπάτησε τὸ Πειραικὸν ἔδαφος, ἐφόρτωσε τὴν ἄλυσιν εἰς δύο ἀχθοφόρους καὶ χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα ἵνα μὴ χάσῃ καιρὸν, ἀνῆλθεν ἀμέσως τὴν πόλιν τοῦ Περικλέους καὶ διητυνῆθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκον τῆς ζηλοτύπου Πλαγκών.

Οἱ Σκυῖθαι ὑπηρετοῦν ἄμα ἰδόντες αὐτόν, ἠθέλησαν νὰ λύσωσι τοὺς μολοσσοὺς τῆς Λακωνίας· πλὴν ἠμποδίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀνυπομόνου ἔραστοῦ, ὅστις διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς, τοῖς εἶπεν :

— Ὁδηγήσατέ με εἰς τὴν κυρίαν σας, ἰδοὺ ἡ ἄλυσις, ἣν μοὶ ἐζήτηι.

— Πλαγκών, ἀνέκραξεν ἐκ τῆς θύρας τοῦ δωματίου· ἰδοὺ ὅ,τι μοὶ ἐζήτηις· ἐξετέλεσα τὰς διαταγὰς σου.

Καὶ ἀνοίξας τὸ κιβώτιον, τὸ περιέχον τὸ πολῦτιμον σκεῦος τῇ εἰδείξει τὴν ἄλυσιν τῆς Βακχίδος.

— Ἐλθέ, καλέ μου φίλε, ἀνέκραξεν ἡ Πλαγκών ἐν συγκινησί. Ὑπῆρξα κακὴ, ἀδυσώπητος καὶ σκληρὰ πρὸς σέ· σέ ἔκμαχ νὰ ὑποφέρης, καλὴ μου καρδία. Ἀγνοῶ ποία θὰ εἶνε ἡ τιμωρία μου διὰ τὴν τοιαυτὴν διαγωγὴν. Ἠγάπησας τὴν Βακχίδα καὶ εἶχες δίκαιον, διότι ἀξίζει πλείοτερον ἐμοῦ· εἶνε πολῦτιμος γυνή. Ὅ,τι ἐκείνη ἔπραξε πρὸς χάριν σου, ἀγνοῶ ἂν ἐγὼ εἶχον τὴν δύναμιν καὶ τὴν γεγαυότητα νὰ τὸ πράξω. Εἶνε εὐγενὴς καρδία ἡ Βακχίς· ὤφειλες, νὰ τὴν ἀγαπᾷς. Ἐλθέ νὰ σ' ἀναγκαλισθῶ.

Ἐλαφρόν ἐρύθημα ἐφάνη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς Πλαγκών ἥτο ἡ τελευταία ἀστραπὴ τῆς ἀπεσθεννουμένης ζηλοτυπίας τῆς.

Ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐπανῆλθεν ἡ πρώτη τῶν ἐρώτων των συμβίωσις, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν κενολόγων Ἀθηναίων.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου καιροῦ ἡ Βακχίς τῆς Σάμου ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν :

« Πλαγκών ἡ Μηλισία, τῇ Βακχίδι τῆς Σάμου χαίρειν.

« Ὑμεῖς ἐδώσατε εἰς τὸν Κτησίαν τὴν χρυσὴν ἄλυσιν, ἥτις ἀπήρτιζε τὸν ὄλον πλοῦτόν σας καὶ τοῦτο ἵνα ἰκανοποιήσητε τὴν ἰδιοτροπίαν μιᾶς ἀντιζήλου. Ἡ πράξις αὕτη το-

σοῦτον μὲ συνεκίνησεν, ὥστε μετέβαλον εἰς φιλίαν ἅπαν τὸ μῖσος ὅπερ ἠσθανόμην πρὸς ὑμᾶς. Μοὶ ἐκάματε ὄρων πολῦτιμον· θὰ σας κάμω καὶ ἐγὼ ἄλλο πολῦτιμότερον. Ἀγαπᾶτε τὸν Κτησίαν, πωλήσατε τὴν οἰκίαν σας καὶ ἔλθετε εἰς Ἀθήνας. Τὸ μέγαρόν μου ἐστὶ ἰδικόν σας· οἱ δοῦλοί μου ὑπὸ τὰς διαταγὰς σας· θὰ ἔχωμεν ἐν τέλει τὰ πάντα κοινά, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Κτησία ἐξαιρουμένου, ὅστις εἶνε δι' ὑμᾶς, ὅ,τι καὶ δι' ἐμέ. Οὔτε ἐγὼ, οὔτε ὑμεῖς δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν ἄνευ αὐτοῦ· ἄς ζήσωμεν ὅθεν καὶ αἱ δύο μετ' ἐκείνου. Ὑγιαίνετε καὶ ἐστὲ εὐτυχῆς. Σας ἀναμένω. »

Δύο μῆνας ὑστερότερον ἡ Βακχίς τῆς Σάμου, εἰσήρχετο εἰς τὸν οἶκον τῆς Πλαγκών, ἀκολουθουμένη ὑπὸ δύο ἡμιόνων πεφορτωμένων χρυσοῦ.

Ἡ Πλαγκών τὴν ἠσπᾶσθη εἰς τὸ μέτωπον, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν θαλαμὸν τοῦ Κτησία.

— Κτησία, τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκειᾶς, ἰδοὺ μία φίλη τὴν ὅποιαν σοὶ φέρω.

Ὁ Κτησίας ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέβηκε κραυγὴν ἐκπλήξεως ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Βακχίδος.

— Λοιπὸν! ἐπρόσθεσεν ἡ Πλαγκών, εἶνε ἡ Βακχίς τῆς Σάμου, δὲν τὴν ἀναγνωρίζεις; Εἶσαι τόσῳ ἐπιλήθμων; Ἐναγγαλίσθητι λοιπὸν αὐτὴν· κάμνεις ὡς νὰ τὴν βλέπῃς πρώτην ἢ ὄη φορᾶν.

Καὶ ταῦτα εἰπαῦσα, ὤθησεν αὐτὸν ἀφ' ἐνὸς καὶ τὴν Βακχίδα ἀφ' ἑτέρου, εἰς τρόπον ὥστε εὐρέθησαν ἀμφότεροι ἐνηγκαλισμένοι.

Ὁ Κτησίας, ἡ Βακχίς καὶ ἡ Πλαγκών ἐζῶν οὕτω ἠνωμένοι ἐν πληρεστάτῃ εὐτυχίᾳ καὶ διήγαγον ἐν τῷ μεγάρῳ των βίον εὐδαιμόνα, βίον ἀξίον θεῶν.

Οὐδέις ποτὲ ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ὅποιαν ἐκ τῶν δύο φίλων ἐπροτίμα ὁ Κτησίας· ἐπίσης δὲ δύσκολον ἦτο νὰ βεβαιώσῃ τις, ὅποιά ἐκ τῶν δύο γυναικῶν ἠγάπα θερμότερον τὸν Κτησίαν.

Ἡ ἐν τῷ βᾶθει τοῦ κήπου ἀκρωτηριασθεῖσα Ἀφροδίτη, ἀντικατέστη ὑπὸ ἄλλης λαμπροτέρας. Οἱ εἰκοσι δαμάλεις προσεφέρθησαν εὐλαβῶς θυσία εἰς τὸν Ἑρμῆν, θεὸν τῆς Εὐγλωτίας καὶ τὰ ἑκατὸ ζεῦγη τῶν περιστερῶν εἰς τὴν Ἀφροδίτην συμφώνως μὲ τὴν τοῦ Κτησία ὑπόσχεσιν.

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τῆς Μηλισίας Πλαγκών, ὡς τὴν διηγούντο εἰς τὰ συμπόσια των οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους.

[Ἐν τοῦ Γαλλικοῦ].

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΝΘΗ ΚΥΚΛΑΜΙΑΣ

Δ Ι Η Γ Η Μ Α

Γνωρίζετε τὸ Ταλλουάρ; Ἐὰν ὁ καλὸς σας δαίμων σας ἔφερον εἰς Ἄννεσῶ, καὶ ἐκάματε τὸν γύρον τῆς λίμνης, θὰ πρετηρήσατε βεβαίως τὴν εὐδαιμόνα γωνίαν, τὴν ἤρεμον, ὅπου τὸ χωρίον τοῦτο φαίνεται ὡς ὑπνωττον εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων. Ὁ βράχος τοῦ Σιέρ, ὅστις ἀνορθοῖ μέχρι τοῦ μέσου τῆς λίμνης τὸ ἀκρωτήριόν του τὸ διασῶδες καὶ διερωγός, περικλείει ἐν τινι μικρᾷ γωνίᾳ καὶ προστατεύει ἀπὸ τοῦ βορρᾶ τὰς πέντε ἢ ἕξ ἐκλύεις, τὰς τριακοντα οἰκίας καὶ τὴν

ἀρχαίαν μονήν, τὴν μεταβληθεῖσαν εἰς ξενοδοχεῖον, ἐξ ὧν συνίσταται τὸ Ταλλουάρ. Αἱ οἰκίαι τοῦ χωρίου διασπείρονται μεταξύ τῶν κατωφερῶν ἀμπέλων καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν καρυῶν. Ὅπισθεν ὑψοῦται ῥάχης ὄρους καλυπτομένη ὑπὸ φηγῶν καὶ δρυῶν· ὑπεράνω δὲ μεγάλου ὄροπέδιου, ὅπου κυματίζουσιν ἀγροὶ βρίζης καὶ βρώμης, βοσκαὶ καὶ ἐλατῶν δάση καλύπτουσι διὰ τῆς ἀμαυρᾶς καὶ λαμπρᾶς χλόης τῶν τὰς ἀποτόμους ἐξοχάς, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὁπίων ὁ Ἄκνφὼν καὶ ἡ Τουρνέτ διαγράφουσιν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰς ὑπὸ τοῦ ἡλίου χρυσιζομένας ὀδοντωτὰς ἐξοχάς.

Κάτω, ἡ λίμνη ἐκτείνει τὰ κυανᾶ καὶ λεῖα ὕδατά της, ἐφ' ὧν ὀλισθαίνουσιν ἀκάτια μὲ τὰ λευκά της ἰστία. Ἐν τῷ κυανῷ τούτῳ καθρέπτη αἱ λευκαὶ τῶν ὄχθων, αἱ τραχεῖαι κατωφέρειαί καὶ αἱ κορυφαὶ τῆς ἀντιθέτου ὄχθης ἠδέως ἀντανακλῶνται. Τὸ φῶς, διηθούμενον, οὕτως εἰπεῖν, δι' ὠραίων νεφῶν, χρωματίζει μεγάλως πρὸς τὸν κύκλον τῶν ὀρέων τὸν περιβαλλόντα τὴν ἄκρην τῆς Λίμνης. Τὸ βαθύ πράσινον χρῶμα, τὸ ἀμαυρὸν κυανοῦν, τὸ ζωηρὸν ἰώδες, τὸ ἀργυρόχρουν φαῖον συγχέονται διὰ βαθμιαίων χρωματισμῶν μὲ τὸ κυανοῦν τοῦ ποταμοῦ καὶ τοῦ πρασίνου τῶν ἀμπέλων. Ἐπὶ τῆς τοποθεσίας αὐτῆς τῆς μεγαλοπρεποῦς ἄμα καὶ γλυκειᾶς, ὑπάρχει εἰρήνη βαθεῖα, διακοπτομένη μόνον ὑπὸ τῶν κωδῶνων, τῶν κελαδῆμάτων τῶν πτηνῶν καὶ τῆς διαβάσεως ἀμαζίου βραδέως συρομένου ὑπὸ βῶων.

Ἐκεῖ πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις ἔν' ἀπολαύσει τὴν χαρὰν εὐτυχῶν ἐρώτων, καὶ καταπραύνη μεγάλην θλίψιν. Τὰ ἀρώματα τοῦ ἠδυσμόμου καὶ τοῦ ἀρτίως κοπέντος χόρτου, τὰ ὅποια φέρει ὁ ἀήρ τοῦ βουνοῦ, σὰς περιβάλλουσι διὰ γλυκεῖας θωπεῖας, ἐνῶ συγχρόνως καταπραύνουσι τὰς σκληρὰς ἀναμνήσεις καὶ ἐπουλοῦσιν ὡς βάλσαμον τὰς ἠθικὰς πληγὰς.

Προχθὲς συνήντησα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Τουρνέτ τρεῖς περιηγητὰς, οἵτινες κατέβαινον μὲ τὴν ὀρεινὴν βακτηρίαν εἰς τὴν χεῖρα, μὲ τὸν σάκκον εἰς τὴν ῥάχην καὶ τὸν πῖλον ἐστολισμένον δι' ἀνοδόσμης κυκλαμῖας. Ἦσαν νέει εὐκίνητοι καὶ ζωηροὶ ὁ πρεσβύτερος ἦτο μόνις εἰκοσιπενταετής. Τοὺς παρετήρησα μὲ συγκίνησιν διαβαίνοντας, καὶ εἰς τὸ θέαμα τῆς εὐθύμου νεότητός των ὄλαι αἱ ἀναμνήσεις τῆς νεότητός μου διήλθον ἐνώπιόν μου. Ἐνθυμήθην ὅτι κατέβαινον εὐθύμως τὴν αὐτὴν ὁδόν, μὲ ἄνθη ἐπὶ κεφαλῆς, μὲ δύο ζωηροὺς φίλους· καὶ, καθὼς αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων ἀντανακλῶνται ἐπὶ τῆς λίμνης, ἡ ἀνάμνησις τῶν παλαιῶν χρόνων παρέστη ἐνώπιόν τῶν ὀφθαλμῶν μου ὡς ἀντικατοπτρισμὸς μὲ τὰς ἀκριβεῖς της μορφάς, τὰ χρώματά της, τὰ ἀρώματα καὶ τοὺς ἄλλοτε ἐνθουσιασμούς.

Ἦτο ἐσπέρα πρὸ εἰκοσιπέντε χρόνων εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ χωρίον ὅπου ἐμέλλομεν νὰ διέλθωμεν τὴν νύκτα μετὰ ἐκδρομὴν εἰς τὰς ἀκρωρείας. Μόνις εἴχομεν εἰσελθεῖν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ λεωφόρον τῶν καστανεῶν, ἧτις προηγείται τῆς Μονῆς καὶ εἶδομεν ἐγεθρεῖσαν ἐκ τινος θρανίου καὶ βαδίζουσαν βραδέως πρὸ ἡμῶν ὑπὸ τὰ δένδρα νέαν καὶ ὠραίαν κόρην ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι καὶ τῇ δόξῃ τῶν δεκαοκτῶ ἐτῶν της· ἦτο λευκὴ, θαυμασία τὴν διάπλασιν. Εἶχε πυκνὴν καὶ ξανθὴν κόμην πίπτουσαν ἐλευθέρως κατὰ βεστρυχούς ἐπὶ τῶν θείων ὤμων της· ἡ μακρόπτυχος ἐσθῆς της, παρασύρουσα τὴν χλόην μὲ τὴν οὐρανὸν της, διέγραφε ἀάλλιστα τὴν εὐκαμψίαν τοῦ ἀναστήματός της. Τὸ βᾶδισμά της ἦτο μεγαλο-

πρεπές, καὶ ὅτε πρὸς τὸν ψίθυρον τῶν θαυμαστικῶν ἀναφωνήσεών μας ἐστράφη, εἶδομεν λεπτὴν κατατομὴν πατρικίας μὲ χεῖλην ἐρυθρὰ καὶ ὑπεροπτικά, μὲ ῥίνα μικράν μὲ ὀφθαλμούς διακυγεῖς καὶ ὑπερφάνους.

Καὶ οἱ τρεῖς συγχρόνως παρεσύρθημεν, καὶ λησμονοῦντες τὸν κάματον τῆς ἡμέρας, τὴν ἠκολουθοῦμεν ἐξ ἀποστάσεως ἐπὶ ἀτραπῷ διερχομένης διὰ τῶν ἀμπέλων. Φθᾶσα εἰς τινα τρεῖσιν, ὤθησε θύραν κεκαλυμμένην δι' αἰγαλῆματος καὶ ἐγένετο ἄφαντος...

Ἐπανελθόντες εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἔχοντες τὴν κεφαλὴν πλήρη ἐκ τῆς θαυμασίας ἡμῶν συναντήσεως, ἠρωτήσαμεν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ νεανίς ὠνομάζετο πριγκήπισσα Β', ἦτο Ρωσίσσιν καὶ κατόκει μετὰ τῆς οἰκογενείας της μίαν τῶν παρὰ τὴν λίμνην ἐπαύλεων.

Ρωσίσσιν, πριγκήπισσα καὶ ὠραία. ἦτο ὅ,τι ἤρκει διὰ νὰ ἐξελθῇ ἡ φαντασία μας καὶ καθ' ὅσον τὸ γεῦμα δὲν ὠμιλήσαμεν ἢ περὶ τῆς καλλονῆς της· ἐν τούτοις, κατὰ τὰ ἐπιὸρπια, ἐνεκα τοῦ κόπου καὶ τοῦ εἴνυ τοῦ Ταλλουάρ οἱ δύο σύντροφοί μου ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται, ὁ εἰστρός των ἐξητλήθη καὶ ἀνέβησαν νὰ κατακλιθῶσιν. Ἄλλ' ἐγὼ δὲν εἶχον καμμίαν διαθέσιν νὰ κοιμηθῶ καὶ ἐξῆλθον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ ἐπανιδῶ ἀκόμη τὴν ἀριστοκρατικὴν καὶ λευκὴν ἐκείνην ὄπτασιν.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο ἐξαιρετος.

Πρὸς τὸ Ἄννεσὺ ὁ ἡλιος εἶχε δύσει ἐντὸς σωρείας ὑπερύθρων νεφῶν. Ὅπισθεν τῶν βράχων τῆς Τουρνέτ ἡ πανσέλληνος ἀνέτελλε καὶ ἔθιγε τὰς γινώδεις καὶ ἀμαυρὰς κατωφερείας τοῦ ὄρους διὰ τῶν πρώτων ἀκτίνων της, αἵτινες διεπέρων ὡς βέλη τὴν βυίχλην τῶν χαραδρῶν πανταχόθεν ὁ ἐν τῇ κοιμωμένῃ πεδιάδι ἠκούοντο φωναὶ γρύλλου, μινυόμεναι μὲ τὰς κραυγὰς τῶν βατράχων. Εἰς τοὺς πόδας μου τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης ἀκόμη μόνις ἐκινεῖτο φλοισβίζον ἐλαφρῶς. ἠκολούθουν τὰ ἄκρα μικροῦ λειμῶνος, καὶ ἐνῶ ἐβάδιζον μὲ τὰ βλέμματα πρὸς τὰ ὕψη ἐφανταζόμην νέαν συνάντησιν μὲ τὴν νέαν Ρωσίδα· ἀνελογιζόμην ρομαντικὰ ἐπεισόδια τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ μᾶς σχετίσουν· ἤρχιζα φανταστικὴν συνουμιλίαν καὶ ἔλεγον πράγματα πολὺ πνευματώδη καὶ εὐγλωττα. Αἴφνης ἤκουσα ὑπὸ τοὺς κλάδους ἰτέας τὸν μεταλλικὸν ἤχον ἀλύσεως ἀκατίου κινουμένης καὶ εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων εἶδον κινουμένην λευκὴν μορφήν...

Ἦτο ἡ πριγκήπισσα.

Προσεπάθει νὰ λύσῃ τὴν ἄλυσιν, ἧτις συνέδεε τὸ ἀκάτιον μὲ πάσσαλον στερεῶς ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν ὄχθην· ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωνε. Τὰ μικρὰ δάκτυλά της ματαίως ἐπληγῶνοντο ἀπὸ τοὺς ἐσκωριασμένους κρίκους τοῦ κόμβου. Ἐκτύπα μὲ τὸν πόδα τὴν γῆν μετ' ἀνυπομονητικῆς, ὁ ἐρεθισμὸς ἐξῆπτε τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ τὰ παιδικὰ της χεῖλη, τὰ συνεπτυγμένα καὶ σκυθρωπά, ἀνεφάνουν μετὰ πείσματος:

— Εἶνε νὰ σακασῇ κανεὶς!...

— Ἐπιτρέπετε! εἶπον προχωρῶν ἀποτόμως.

Καὶ γονατίσας ἔλυσα τὴν ἄλυσιν, ἄχι χωρὶς νὰ βλάψω ἄρετὰ τοὺς ὄνυχάς μου.

Εἶχον ἤδη πηδῆσαι εἰς τὸ ἀκάτιον καὶ μὲ ἐξήταζεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Εἶχον διέλθει ὡκτὴ ἡμέρας εἰς τὸ ὄρος, βαδίζων μὲ εἰσὸνδῆ-

ποτε καιρόν, κοιμώμενος ἐπὶ τοῦ χόρτου, καὶ ἡ ἐνδύμασία μου ἦτο πολὺ ἀημέλητος· γενεῖας μακρὰ καὶ κακῶς ἐκτενισμένη, πῖλος ἐρρυτιδωμένος, ἐνδύματα τριμμένα. Προφανῶς μὲ ἐξέλαθε διὰ λεμβούχου.

— Εὐχριστῶ, ἐψιθύρισε, τώρα φέρετέ με μέχρι τοῦ Δουίντ ἂν θέλετε.

— Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, ἀπεκρίθη ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς.

Ἐπήδησα καὶ ἐγώ, καὶ διὰ τῆς κόπης ἀποθήσας τὸ ἀκάτιον, ἤρχισα νὰ κωπηλατῶ, ἐνῶ ἐκείνη ἀντικρῦ μου ἐκράτει τὸ πηδάλιον. Ἡ σελήνη ἀνατέλλουσα ἐδείκνυεν ἥδη καθρώτερον τὴν ὠραίαν τῆς μορφῆν, τὴν πονηρὰν ἄμα καὶ ὑπερήφανον, τὴν ὁποίαν περιέβαλλεν ἡ βοστρυχώδης ξανθὴ τῆς κόμη, καὶ ὅπου ἔλαμπον δύο μαύροι ὀφθαλμοί, ἐτι μάλλον ἀμαυρούμενοι ὑπὸ τῆς σκιᾶς τῶν μακρῶν βλεφαρίδων τῆς. Ἐκ τοῦ περιστηθίου τῆς τοῦ μεταξίνου μεγάλη ἀνθοδέσμη κυκλαμίδας ἀπέστελλε μέχρις ἐμοῦ τὸ ὄξυ ἄρωμά τῆς.

— Ἦθελον νὰ κάμω τὸν περίπατον αὐτὸν πρὸ πολλοῦ— ἔκρινε καλὸν νὰ εἶπῃ ἐν εἶδει ἐξηγήσεως — ἀλλ' ἡ θεία μου φοβεῖτε τὸ νερόν καὶ ἡ μίς Γρέυ εἶνε πολὺ δειλὴ ἀπεφάσιστα λοιπὸν νὰ ἐξέλθω μόνη, καὶ ἂν δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ πολυραλυσίδα θὰ ἦμην τώρα μακρὰν.

Ῥμίλει τὴν γαλλικὴν πολὺ καθρὰ μὲ ἐλαφρὸν ξενικὸν τόνον, ὅστις προσεδίδεν εἰς τοὺς λόγους τῆς γλυκύτητα μάλλον ἐπαγωγόν. Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ θαυμασμοῦ δὲν ἐσκεπτόμην νὰ τῆς ἀπαντήσω καὶ ἠκούμην κωπηλατῶν γενναίως, ὥστε ἐφθάσαμεν πολὺ ταχέως εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης.

— Ἐπὶ τέλους ἤλθετε εἰς τὴν ὠραν, ἐξηκολούθησε, δὲν ἐχάσατε τὸν καιρόν σας, καὶ θὰ σᾶς πληρώσω διὰ τὸν κόπον σας.

Ἐνῶ Ῥμίλει, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς μικρὸν χρηματοφυλάκιον καὶ ἔμελλε νὰ λάβῃ νόμισμα, ἀλλὰ τὴν ἐσταμάτησα διὰ χειρονομίας.

— Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, δὲν εἶμαι λεμβούχος, καὶ ἀρκετὴ πληρωμὴ ἦτο δι' ἐμὲ ἡ εὐχαρίστησις νὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὸν νυκτερινὸν αὐτὸν περίπατον.

Ἦγειρε ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν, τὸ ὠραῖον μέτωπόν τῆς συνῆσπασθη καὶ μὲ προσέβλεψε μὲ ἦθος ἀνήσυχον καὶ ὀργίλον.

— Καὶ ποῖος εἶσθε λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀγερώχως.

— Εἶμαι ἀπλοῦς περιηγητής, πολὺ εὐτυχὴς ὅτι εὐρέθη ἐδῶ κατὰ τύχην διὰ νὰ σᾶς παράσχω ὑπηρεσίαν.

Ἐπραύνηθ' ὀλίγον καὶ ἀπεφάσισε νὰ μειδιάσῃ.

— Ἄ! ὑπέλαθε, τότε ὀφείλω νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμην διὰ τὴν ἀδιακρισίαν μου. Ἐκαμα ἀνοήσιαν τὴν ὁποίαν ἡ διδασκάλισά μου, ἡ μίς Γρέυ, δὲν ἤξευρω πῶς θὰ ὠνόμαζε... Ἐὰν θέλετε, ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς Ταλλουάρ.

Ἐδῶκεν εἰς τὸ πηδάλιον κίνησιν, δι' ἧς μετεστράφη τὸ ἀκάτιον, καὶ ἤρχισα πάλιν κωπηλατῶν, ἀλλὰ τώρα μετὰ πλείονος βραδύτητος. Ἡ σελήνη, ἥτις ἀνέβαινεν ὀλομέν ἐρριπτε τὰς ἀκτίνας τῆς ἐφ' ὅλην τὴν λίμνην· τὰ ὄρη κεκλυμένα ὑπὸ ἀτρῶν εἶχον μαγικὴν ὄψιν, καὶ μακρὰν, πρὸς τὸ Δουσσαρ, πῦρὰ βοσκῶν ἀνημμένη ἐπὶ τινος κορυφῆς μᾶς ἀπέστελλε τὸ ἐρυθρὸν φῶς τῆς.

— Ἀνέβητε εἰς τὸ Λευκὸν Ὄρος; μὲ ἠρώτησεν ἡ νέα πριγκήπισσα, ἥτις, ἐξασφαλισθεῖσα ὡς πρὸς τὴν ιδιότητά μου, ἔκρινε καλὸν νὰ φανῇ φιλόφρων καὶ λύση τὴν σιωπὴν.

— Ἄπ' ἐκεῖ ἔρχομαι... ἐπανῆλθον εἰς τὴν λίμνην τοῦ Ἄνεσσου διὰ τοῦ στενοῦ Ἄραβι, τοῦ Τὸν καὶ τῆς Τουρνέτ.

— Γνωρίζετε λοιπὸν τὴν λίμνην μας; Δὲν εἶνε τρώντι λαμπρὰ;

— Ναί, προπάντων κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Εἶνε ὠραία πάντοτε! ἀπήντησε βιαίως, εἶνε τὸσον διαυγῆς καὶ διαφανῆς, ὥστε αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ὄρεξιν νὰ πέσῃ μέσα... Ὡ τὸ νερόν! ἀγαπῶ τὸ νερόν! ἀνέκραξε βυθίζουσα μὲ ἠδονὴν τὸν ἕνα τῶν βραχιόνων τῆς εἰς τὴν ἀργυρόχουον αὐλακα τοῦ ἀκατίου.

— Μήπως εἶσθε Νεραΐδα; εἶπον παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ.

— Ἦθελα νὰ ἦμαι... Λέγουσιν ὅτι ὑπάρχουν ἐδῶ, διότι ἤξευρετε αὐτὴ ἡ λίμνη ἔχει παραδόσεις...

— Ἀλήθεια;

— Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου πιστεύουν ὅτι ἐδῶ ὅπου εἴμεθα, χωρίον ὀλόκληρον κατεβυθίσθη ὑπὸ τὸ ὕδωρ, διότι οἱ κάτοικοι εἶχον ἀρνηθῆ νὰ φιλοξενήσουν γραῖαν ἐπαίτιαν, ἡ ὁποία ἦτο Νεραΐδα. Τὰς νύκτας μὲ τὴν πανσέληνον, οἱ ἀλέκτορες τοῦ χωρίου τοῦ βυθισθέντος λαλοῦν εἰς τὸ βάθος τῆς λίμνης καὶ οἱ κώωνες ἤχουν ὡς δι' ἀκολουθίαν... Νὰ, ἀκούσατε!...

Ἐἶχε κλίνει ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ ἀκατίου καὶ ἠκροῦτο γελῶτα καὶ διαβρέχουσα τοὺς δακτύλους τῆς εἰς τὸ ὕδωρ.

— Ἀκούετε; ἐπανέλαθε.

Ἐἶχον πλησιάσει, αἱ δύο κεφαλαὶ ἡμῶν ἤγγιζον σχεδὸν πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠκροῦμην εὐπειθῶς. Ἄλλως δὲ διὰ νὰ μείνω εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν θὰ ἐπίστευον καὶ θὰ ἐβεβαίουν ὅτι αὕτη ἦθελε.

Καὶ τρώντι μοὶ ἐφαινετο ὅτι ἤκουον ἄοριστον καὶ θελκτικὴν μουσικὴν. Ἴσως ἦσαν οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μου, διότι ἦμην ἰσχυρῶς συγκεκινημένος πλησίον τῆς περικαλλοῦς αὐτῆς πριγκήπισσης μὲ τὸ εὐκαμπτον σῶμα, τὴν ξανθὴν κόμην καὶ τοὺς μαγικοὺς ὀφθαλμούς. Πρὸς τούτοις τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τῆς κυκλαμίδας ἀνέβαινεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

— Σοῦτ'! ἐξηκολούθησε μὲ ὕψος μυστηριῶδες, θέπουσα τὸν βεβρηγμένον δάκτυλόν τῆς ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς νὰ ἡ Νεραΐδα τῆς λίμνης, ἡ ὁποία μᾶς καλεῖ...

Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἠκούοντο μακρὰν οἱ ἤχοι κέρατος, καὶ κατὰ παράδοξον ἀκουστικὸν φαινόμενον τὸ σάλπισμα αὐτὸ ἐφαινετο ἀναβῆναι ἐκ τῆς λίμνης.

— Ἐ! λοιπὸν! ἐπανέλαθεν ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτα ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἐκπεπληγμένης μορφῆς μου, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε παρὰ ἀπλοῦν κυνηγετικὸν κέρας!

— Σεῖς, ἀνεφώνησα μετ' ἐρωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, σεῖς εἶσθε ἡ Νεραΐδα, σεῖς οἰδετε εἰς τὴν λίμνην ὅλας τὰς μαγείας σας!

Πάλιν ἐξερράγη εἰς γέλωτας καὶ ἐπειδὴ εἶχον ἀρχίσει νὰ κωπηλατῶ, ἐπλησιάσαμεν μετ' ὀλίγον πλησίον ἀμπέλου· ἐκείθεν τῶν κλημάτων κομψὴ ἔπαυλις διεγράφεν ἐπὶ τῆς χλόης, διὰ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, τὰς κεραμειοὺς στέγας μὲ δύο περιπέτερα ἠνωμένα κατὰ τὸν Ἰταλικὸν ρυθμὸν, ὅπου ἀνερχῶντο τὰ αἰγολήματα.

Αἶφνης μορφὴ τις μαύρη ἐκ τῆς σκιᾶς κλίνουσα ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου ἐκράζε τὴν νεάνιδα:

— Νάδαι!... Νάδαι!... δὲν θὰ γυρίσης; Θὰ κρώσης.

— Εἶνε ἡ θεία μου, ἐψιθύρισεν ἡ Νάδαι, δὲν ἤξευρω ἂν θὰ

ἄρπάζω κανένα συνάχι, ἀλλὰ βέβαια θ' ἄρπάζω ἓνα καλὸ μάλλωμα... Εὐχαριστῶ, κύριε, καὶ καλὴν νύκτα... Λάβετε τὸν κόπον νὰ δέσετε τὸ ἀκάτιον... Ἐπειδὴ δὲν εἴσθε λεμβούχος, δὲν ἤμπορῶ νὰ σας πληρώσω τὸν κόπον σας, καὶ ὅμως ἤθελα νὰ ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου.

Ἐφάνη σκεπτομένη πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ἀποτόμως ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ περιστήθιου τῆς τὴν ἀνθοδέσμη τῆς κυκλαμίας καὶ ρίπτουσα αὐτὴν πρὸς με :

— Χαίρετε! μοὶ εἶπε φυλάξατε αὐτὰ τὰ ἄνθη εἰς ἀνάμνησιν τῆς Νεραΐδας τῆς λίμνης!...

Ἀνέβη τὴν ὄχθη καὶ ἐγένετο ἄφαντος ὑπὸ τοὺς πλατάνους τῆς ἐπαύλειος.

Τῇ ἐπαύριον οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ ἀνεχωροῦμεν διὰ ἀτυμοπλοίου τοῦ Ἄννεσῦ, καὶ δὲν ἐπανεῖδον πλέον τὴν ὄρακιν πριγκήπισσαν...

Καὶ ἰδοὺ με μετὰ εἰκοσιπέντε ἔτη εἰς τὰς ὄχθας τῆς μαγικῆς αὐτῆς λίμνης. Ἡ ἐπαυλις ὑψοῖ πάντοτε ἐντὸς τῶν ἀμπελώνων τὰ περίπτερα τῆς με τὰς κεραμείους στέγας. Αἱ κυκλαμικὴ ἀνοίγουσι πάντοτε ἀνά τὰ δάση τῶν ἐλάτων τὰ εὐώδη ροδόχροα ἄνθη των. Περιηγηταὶ νέοι, ἀκμαῖοι καὶ εὐθυμοὶ μεταβλίνουσιν ἀκόμη τραγωδοῦντες τῆς Τουρνάτ τὰς χαράρας... Ἐπανῆλθον μὲ τὸ ἀκάτιον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐβυθίσθη τὸ μυθικὸν χωριὸν, ἀλλὰ μάτην ἠκροάσθη... Δὲν ἤκουσα πλέον οὔτε τοὺς κώδωνας ἠχῶντας, οὔτε τὴν φωνὴν τῆς Νεραΐδας. Δὲν ἤκουσα ἠχῶντα ἢ τὰ πενήκοντά μου ἔτη, ἐνῶ αἱ μελαγχολικαὶ φωναὶ τῶν βατράχων ἐφαίνοντο θρηνοῦσαι τὴν ἀποπτῆσαν νεότητά μου καὶ τοὺς ἐκλιπόντας συντρόφους μου!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Τ Ε Λ Ο Σ

Λ Η Ξ Α Ν Τ Ο Σ

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξῶφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρασσείου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν γροῖαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ ὁσίαν περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγῆς ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λορδίνῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς « Κορίννης » ὁδὸς Πρασσείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμῆς ἑπτά.** (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

Δ Ω Ρ Ε Α Ν

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΕΧΩΝ

2.000 ΒΙΒΛΙΑ 2.000

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Πλουτίσαντες τὸ ἡμέτερον **Βιβλιοπωλεῖον** δι' ὅλων τῶν ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα Βιβλιοπωλῶν, πωλουμένων βιβλίων: ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ, ΝΟΜΙΚΩΝ, ΙΑΤΡΙΚΩΝ, καὶ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ, ΛΕΞΙΚΩΝ καὶ νεωτάτων ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ, ΔΡΑΜΑΤΩΝ, ΚΩΜΩΔΙΩΝ καὶ διαφόρων ἄλλων ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ, συγκεντρώσαντες δὲ καὶ κατατάξαντες ταῦτα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν καὶ εἶδος με τὰς αὐτὰς ὡς τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλῶν τιμὰς καὶ εἰς ἴδιον **Τιμοκατάλογον**, ἀποστέλλομεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἰτοῦντας

Δ Ω Ρ Ε Α Ν

Αἱ αἰτήσεις ἀπευθύνονται :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ « ΚΟΡΙΝΝΗΣ »

Ὁδὸς Πρασσείου ἀρ. 10.

Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ

5 0 0 0 0 0 0 0 0

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀνακαινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῦν τὰ στοιχειοχητήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιάδης, ἀναλαμβάνει οἰανδήποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταβατικὰς.